

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 16

VINERI 22 APRILIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Sub steagul invincibil al leninismului

Lui Ulianov
scurtă
i-a fost viața
și i-o cunoaștem bine,
zi de zi
Dar
viața fără moarte-a tovarășului Lenin
N-o poți cuprinde
secole să scrii...

Cît adevăr în cuvintele poetului slăvind pe marele făuritor al partidului comunist și statului sovietic, învățătorul întregii omeniri muncitoare, conducătorul comunismului mondial, V. I. Lenin! Istoria omenirii n-a cunoscut personalitate mai prodigioasă decît genialul teoretician și conducător revoluționar, al cărui nume a devenit simbolul viitorului luminos al omenirii.

Lenin și-a început clocotitoarea activitate revoluționară în condițiile în care centrul mișcării revoluționare mondiale se muta în Rusia iar proletariatul rus devenea avangarda armatei internaționale a revoluției. Înfruntînd surghiunul, prigoana ohranei, temnițele țariste, Lenin a pus temelie marelui partid comunist și, în fruntea acestuia, a condus milioane de oprimăți și dezmoșteniți ai soartei în furtunosul asalt revoluționar care, în noaptea Octombrie 1917, a deschis o eră nouă în istoria omenirii, provocînd o rană de nevindecat capitalismului internațional. Partidul, creat de Lenin, călît în focul a trei revoluții, a devenit înaltul model al partidelor comuniste din toată lumea. Statul Sovietic — primul stat în care a fost răsturnată domnia exploataților și instaurată puterea muncitorilor și țărănilor — exercită o uriașă forță mobilizatoare asupra tuturor popoarelor, arătîndu-le că — eliberați din jugul exploatații — muncitorii și țărăniile pot conduce țara înfruntînd bine decît burghezia. Leninismul — știința organizării luptei pentru lichidarea oricărei asuprii și exploatații, știința construirii socialismului și comunismului, știința unitii sutelor de milioane de oameni din metropole și colonii într-un uriaș front de luptă împotriva imperialismului — este bună după care se călăuzește mișcarea muncitorească internațională în bătălia pentru democrație și socialism. Leninismul înarmează popoarele în lupta pentru spulberarea complotului războinic al puterilor imperialiste, pentru apărarea păcii.

Forța invincibilă a leninismului izvorăște dintr-aceea că, fiind o învățătură profund științifică, oglindește pe deplin nevoile dezvoltării societății, corespunde intereselor fundamentale ale popoarelor. I. V. Stalin, marele continuator al operii lui Lenin, a arătat că marea lui Lenin constă înainte de toate în aceea că întemeind Republica Sovietică, el a arătat astfel marelui asuprit din lumea întreagă, prin fapte, că speranța izbăvirii nu este pierdută, că dominația moșierilor și a capitaliștilor nu este eternă, că împărăția muncii poate fi creată prin eforturile oamenilor muncii înșiși, că împărăția muncii trebuie creată pe pămînt și nu în cer. El a aprins, astfel, speranța eliberării în inimile muncitorilor și țărănilor din lumea întreagă.

Leninismul este arma de neînving a omenirii muncitoare în lupta ei de eliberare; leninismul este marxismul epocii imperialismului și a revoluțiilor proletare. Leninismul este steagul eliberării popoarelor.

Geniul lui Lenin luminează întregii omeniri calea eliberării din robia capitaliștilor, calea făuririi unei vieți ferice, calea luminoasă a comunismului. Leninismul, învățătura veșnic vie, își dovedește imensa forță izbitoare în veacul nostru în care toate drumurile duc spre victoria noii orinduirii sociale, libere de asuprire și exploatare.

Leninismul trăiește în eroica muncă constructivă a poporului sovietic, în marea activitate însușitoare a P.C.U.S.

Partidul și Lenin — frați gemeni,
Istoria — mamă și socoale asemeni.

Iar noi, spunînd: Lenin — partidul numim,
partidul noi spunem — la Lenin gîndim.

Pășind pe calea leninistă, P.C.U.S. a condus poporul în lupta victorioasă pentru construirea socialismului. Deplina lichidare a exploatații omului de către om, înfăptuirea planului leninist de industrializare socialistă și colectivizare a agriculturii au creat condițiile dezvoltării unor asemenea fapte mărețe ale dezvoltării sociale ca unitatea moral-politică a societății sovietice, prietenia popoarelor U.R.S.S., patriotismul sovietic. Strălucita victorie obținută de poporul sovietic în Marele Război pentru Apărarea Patriei a dovedit că puterea sovietică este cea mai trinitică și mai viabilă orinduire socială și de stat în lume. În prezent, toate forțele marelui popor sovietic sînt îndreptate spre dezvoltarea continuă, cu precădere, a industriei grele — temelia temelii economiei naționale, izvorul puterii de neînving a U.R.S.S. și al făuririi unei stări a poporului, — spre asigurarea unui puternic avînt al dezvoltării agriculturii, spre ridicarea pe culmi și mai înalte a culturii. Folosirea în scopuri pașnice a energiei atomice des-

chide posibilitatea unei dezvoltări a forțelor de producție fără precedent în istorie. Zorii comunismului se zăresc deasupra patriei leninismului. Leninismul trăiește în marele lagăr al democrației și socialismului — cea mai mărețată cucerire a popoarelor. De la Oceanul Pacific la Marea Baltică, de la Pekin la Berlin, 900 milioane de oameni din 12 țări ale Europei și Asiei construiesc o viață nouă sub steagul atotbiruit al leninismului. Zeci și sute de milioane de oameni, pășind pe drumul deschis de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, au scuturat jugul moșierilor și capitaliștilor, au devenit stăpîni ai patriei lor libere și luînd în mîinile lor conducerea statului dovedesc cîtă dreptate avea Lenin cînd vorbea despre uriașă forță creatoare a maselor populare, a oamenilor muncii eliberați din jugul exploatații.

Ideile leniniste ale internaționalismului proletar își găsesc o strălucită întruclăpăre în relațiile frățești de colaborare și întruclăpăre reciprocă a țărilor libere, în ajutorul multilateral acordat de U.R.S.S. țărilor democrat-populare în construirea vieții noi.

Marele lagăr al păcii și socialismului, avînd în frunte U.R.S.S. se ridică asemenea unei sfinți de granit în calea planurilor agresive ale imperialismului. Aplicînd cu fermitate principiile leniniste cu privire la coexistența pașnică a celor două sisteme sociale, străduindu-se să rezolve toate problemele litigioase pe calea tratatelor, țările democratice iau în același timp toate măsurile pentru a putea da oricînd o răspunsă nimicitoare oricărui agresor. În actualul raport de forțe de pe arena internațională, este limpede că o aventură a puterilor imperialiste care ar duce la un nou război mondial ar însemna mormîntul imperialismului.

Leninismul trăiește în uriașă ridicare a popoarelor coloniale și dependente la lupta de eliberare națională și socială. Mărețul exemplu însușit al rezolvării problemei naționale în U.R.S.S. și progresul realizat în anii puterii sovietice de popoarele înrobite din vechea Rusie țaristă, eoul produs în întreaga lume colonială de succesele construcției pașnice ale R. P. Chineze — au făcut ca zilele noastre să aducă o strălucită confirmare a genieiile prezicienții leniniste asupra transformării sistemului colonial într-o rezervă a imperialismului într-o rezervă a socialismului. Leninismul este călăuză sigură a partidului nostru în conducerea întregii opere de construcție socialistă. Făurirea și consolidarea definitivă a regimului de democrație populară este o ilustrare a forței vitale a leninismului. Nu există victorie dobîndită de poporul nostru, care să nu constituie o mărturie a forței atotbiruitoare a leninismului.

De la Lenin învățăm că alianța dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare este principul suprem, temelia puterii populare. Lenin ne învață că întărirea continuă a alianței, a rolului conducător al clasei muncitoare în alianță este cheia construcției victorioase a socialismului.

De la Lenin învățăm că întărirea necontenită a frăției populare romîn cu minoritățile naționale, combaterea nesovăitoare a naționalismului este un lucru al trinității și coeziunii orinduirii noastre de stat.

Lenin ne-a învățat că la baza construirii socialismului stă industrializarea socialistă, dezvoltarea cu precădere a producției mijloacelor de producție, că numai pe baza unei dezvoltări puternice a industriei grele poate fi asigurată înzestrarea tehnică a tuturor ramurilor economiei naționale, avîntul continuu al industriei bunurilor de consum și agriculturii, ridicarea nivelului de trai al maselor, întărirea puterii și capacității de apărare a patriei.

De la Lenin învățăm partidul nostru că cooperativizarea agriculturii este o condiție esențială a victoriei socialismului, care nu poate fi construit numai la orașe ci și la sate.

De la Lenin învățăm partidul nostru că desfășurarea revoluției culturale, luminarea maselor este o sarcină permanentă de uriașă însemnătate.

Oamenii muncii de la orașe și sate înțîmpină aniversarea a 85 de ani de la nașterea marelui Lenin, unindu-și și mai strîns rîndurile sub steagul partidului în lupta pentru îndeplinirea planului cincinal, pentru obținerea în acest an a unei recolte de 10 milioane tone cereale, pentru ridicarea continuă a nivelului material și cultural de trai al celor ce muncesc.

Poporul nostru cinstește amintirea nemuritorului Lenin încordîndu-și toate forțele în lupta pentru construirea socialismului și apărarea păcii, întărind legăturile de prietenie frățească cu gloriosul popor sovietic și celelalte popoare din lagărul democrat. Fînd gata să apere împotriva oricărui dușman marile sale cuceriri.

Nu va fi biruit niciodată — spune Lenin — un popor al cărui muncitori și țărani, în majoritatea lor, au aflat, au simțit și au văzut că apară puterea celor ce muncesc, că apară o cauză a cărei victorie le va asigura lor și copiilor lor posibilitatea de a se bucura de toate binefacerile culturii, de tot ce creează munca omului.

Sub steagul invincibil al leninismului, sub conducerea partidului, poporul muncitor din Republica Populară Romînă pășeste înainte, spre noi și mărețe victorii ale muncii pașnice, creatoare.

SAMED VURGUN Anii măreți (fragment de poem)

Cum pasărea furtunii-n hăiri trece
Și cade peste-al mării talaz rece,
Așa la nouă sute șaptesprezece
Tot neamul omenesc luă cu-asalt
Pămîntul, marea, cerul'nalt!
Atunci, la nouă sute șaptesprezece,
Pe străzi, norodul în devălmășag
Venea și-n fruntea lui — Partidul drag
Purta înflăcăratul nostru steag.
Atuncea Lenin a rostit: „Zăbava
E pentru noi asemenea cu moartea!”
Și lumii detunară pe „Aurora”,
Și Stalin da îndemnuri tuturoră,
Și-ojele în ghiulea de tun turnară
Bătrîni oțelari din Putilov,
Și comandanți de oaste proletară
Mergeau cîntînd în luptă ca să moară.

Ne-nconjurăm paisprezece-armate,
Ca-n țihul ne-năbuseau atunci blocade.
Nu ne-am predat. Scăpărăm. Piiri de-avînt
Slujirăm adevărul nostru sînt.
Prin flăcări, fum, noroi, zăpadă,
Mergeam prin iad de canoadă.
Tovarășul ce-n rîndu-nții cădea,
„Trăiască Sovietele!” — striga.
Creșteam în revoluția neînfrîntă,
Și flarei albe-i părea lumea tot mai strîmtă.
Pășea, stegar, Partidul. Și-ntr-un pas
Cu el mergea poporul-n acel ceas.
Ardea pămîntul și-n istorie,
Victorie-nlora după victorie!

Maturizați ne ojeleam din an în an,
Doar timpul ne gonea din urmă năzdrăvan.
Din orice an bătrîn ce-l petreceam,
Mă vremea o-ntreceam cum-n veac de an!
Popoarelor ce soarta și-o schimbăra,
Și minilor ce seceă, ciocanul ridicăra,
Partidule, tu, tu, le-ai fost stegar,
Tu, tuturor, le-ai dat îndemnu-și clar!
Cînd biet ostaș de rînd, cînd șef de-armate,
Cînd inginer peste mașini schiate,
Ești tinerețea revoluției, ești zorii
Și-avîntul peste piscuri de istorii!
Tu ești poetul ale cărui aprige cîntări
Le vor cînta toți oamenii din patru zări,
Găci ochii tăi — o lume-ntrăgă știe —
Privesc viitorimea purpurie...

Din orice colț al țării, sat, sihastru,
De pe talazuri, din hăiri ce-albastru,
Plecînd genunchii înainte-și stîm,
Pe steagul tău credință-și jurăm.

Trecură ani măreți care lăsară
În inimii urma lor cea legendară...
La cel cu steaguri roșii decorați, vedeți
Icoana sfințită a anilor măreți!
În noi e urma lor cea legendară...
Condei și bainoale, lopată și birle
Comori cîntînd — o glorie alară!
În Uniune neamuri fără număr,
Egale-n drepturi, amîr lungă umăr,
Comori cîntînd — o glorie alară!
Aceleași inimii mari, bătînd, sudară
Nisip din sud cu gheața cea polară!
Aceleași steag de purpură-nocată
Luci pe flori și oțștea toată!
Cu-același gînd și-aceleși simțămînt
Crează brațele cuprinse de avînt!
Străina ferice e-a noastră ferice;
Străinii nu-s străini, prieteni sînt!
Cinstim pe „galbeni”, „negri” cu lubre,
Tovarăș — iată cel mai sînt cuvînt!
Pe mări, pe munții care-n cer se-aruncă,
Sclipește Lenin și a lui poruncă!
Tovarăș — iată cel mai sînt cuvînt!
Fără-a rivni la brazda cea străină,
Lumină țărilor le-am dat, lumină!
Al libertății cîntec ascultîndu-l.
Din colonii, popoare ne răspund cu cîntul.
Lumină țărilor le-am dat, lumină!
Oricare an ce pleacă ne-nțușă,
Rămîne viu prin tot ce am durat.
El jură viitorului credință,
Și-i plin de cîntec ce o ființă,
Și-i veșnic viu prin tot ce am durat!...

În romînește de GEORGE DAN

STEPAN SCIPACIOV

Ziua de naștere a lui Lenin

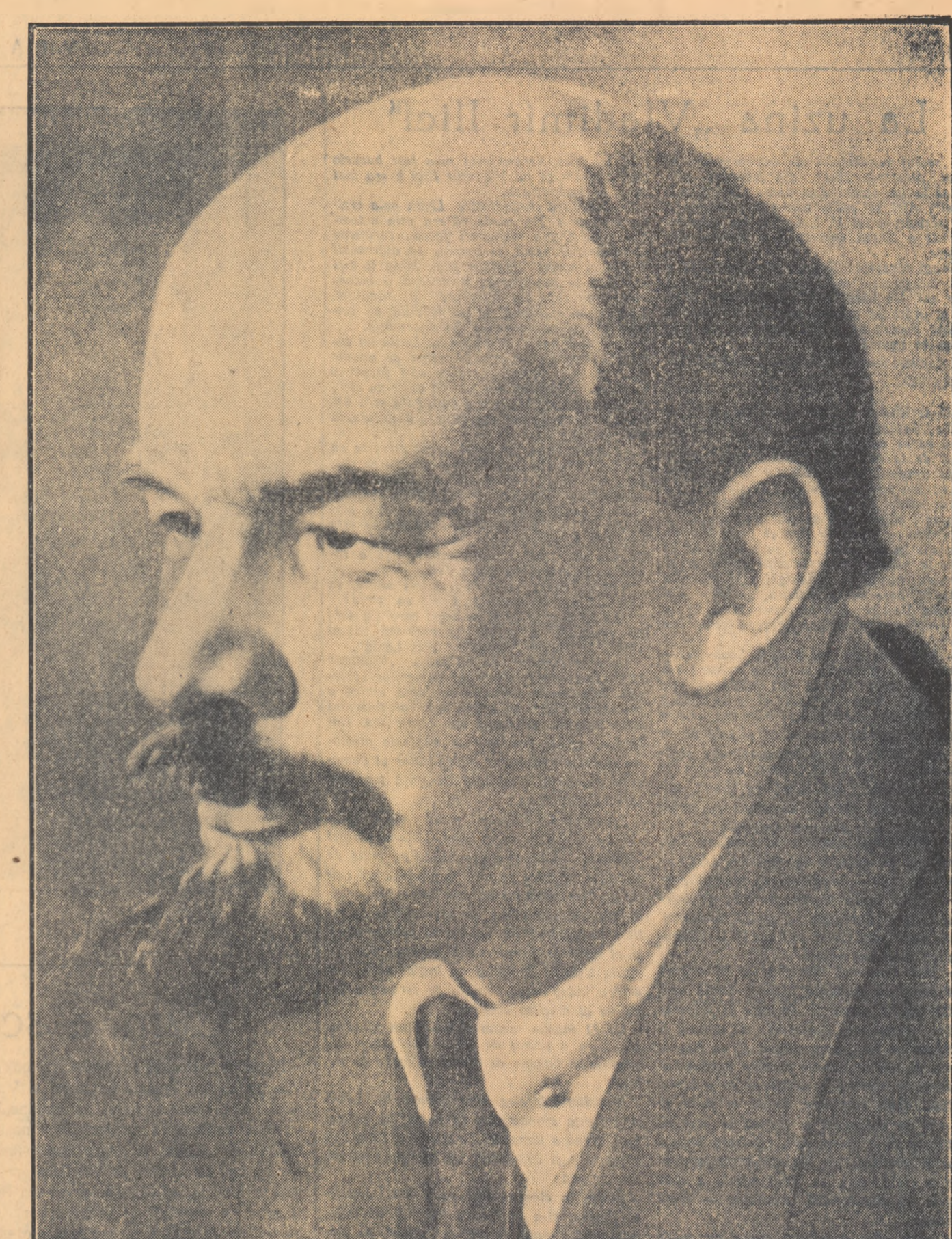
Din prăvălatic munte-ngălbenit
Dezghetul ziua o-nveli în boare,
Și parcă în cununi strălucitoare,
Orașul de pe Volga a pluit.

Iar peste merii înfloriți, ca pe-o cărare,
Treceau fiorii vîntului ușor,
Cînd cerul din Simbirsk, fără de nor,
Se-ngemăna cu apele, în zare.

Și se statornicise primăvara,
Cu apele ei firea cuprînzînd,
Și parcă-n ape gheața sfîrîmînd,
Se ridică, nu Volga, toată țara.

În zare, izbe-n sat stăteau sub meri,
Se întreama la soare largi poiene,
Cînd în lumina-acelei primăveri,
Pe malul Volgăi, se născuse Lenin.

În romînește de VICTOR KERNBACH

Vladimir Lenin era un om care i-a împiedicat pe ceilalți oameni să-și ducă viața cu care erau deprinși, — așa cum nimeni nu mai făcuse pînă la el.

Lenin
MAXIM GORKI

era în deplină armonie cu vorba lui, și ea zglică în cuvinte, dar bogată în idei. Și pe fața lui, de tip mongol, ardeau, jucau ochii, ochii aceștia pătrunzători și neobosiți, tului luptător împotriva minciunii și amărăciunilor vieții; ardeau surîzînd, clipind, zîmbînd sîret, sau scăpărînd de minie. Strălucirea acestor ochi făcea cuvintele mai arzătoare și mai limpezi.

Se părea uneori că energia nestîmă a spiritului său își ține din ochi ca niște scînteie și că vorbele lui, pline de această energie, strălucesc în văzduh. Cuvintele lui treceau de fiecare dată senzația fizică a adevărului incontestabil.

Era ceva neobișnuit și straniu să-ți vezi pe Lenin plimbîndu-se prin parcul de la Leninskie Gori, într-ai de mult se contopise cu chipul lui imaginea omului care șade la capătul unei mese lungi și, zîmbînd, cu străluciri în ochii ageri de crmăci, conduce cu pricepere dezbaterile tovarășilor săi, ori la tribună, cu capul dat, ușor pe spate, aruncînd în mulțimea tăcută, în ochii lacomi ai oamenilor flămînzii de adevăr, cuvinte precise și clare.

Ele îmi aminteau în lăoldeauna lucrul rece al spanului metalic. Cu o simplitate uluitoare, apărea de după aceste cuvinte profiul, sculptat cu artă, al adevărului.

Scrisoare din Moscova

La Muzeul „Lenin”

Așa se întîmplă în fiecare zi: mii de oameni, care coboară din metrou, tramvaie și autobuze, care ies din casele apropiate, se îndreaptă spre Muzeul „V. I. Lenin” din Piața Revoluției. De dimineață, cînd Moscova mai este învălăuită în ceața transparentă, în fața ușilor monumentale ale Muzeului „Lenin” se încolonează în perfectă ordine, așteptînd să intre, o multime de oameni de diferite vârste, profesii și naționalități. Printre ei sînt muncitori și studenți, ostași și pionieri, moscoviți cu familiile lor, ucraineni și letoni. Toți aceștia vitează pe rînd săile, îi înconjoară pe lectori, îi ascultă atenți, se opresc lingă fiecare relicvă nespuse de dragă inimii lor.

Mă aflam în prima sală a muzeului, alături de un muncitor spătos și oacheș, care lucrează la hidrocentrala de la Kubisev și venise să-și petreacă concediul de odihnă la Moscova, împreună cu soția și băiețelul de vreo trei ani. Muncitorul privea atent fotografiile, sculpturile, tablourile care-l arată pe Lenin în mijlocul familiei: copil, școlar, absolvent cu medalia de aur, al liceului. Constructorul hidrocentralii de la Kubisev se apleca asupra manuscriselor leniniste, se oprea îndelung în fața standurilor.

Anul 1887. Vladimir Ilici intră la facultatea de drept a universității din Kazan. Dar din cauza activității sale revoluționare este cîndez matriculat. Credința neclintită în justiea și triumful luptei începute se reflectă admirabil în răspunsul dat de Lenin comisarilor care-l conduceau la închisoare.

Nu te mai răzvrăți, tinere. Doar în fața voastră se ridică un zid! — îi spusese comisarul.

— Zid, da; dar putred. De-l atingi, se prăbușește — răspuse Vladimir Ilici.

În închisoare, adunîndu-se odată împreună, studenții începură să discute între ei ce vor face după eliberare. Cînd îi veni rîndul lui Lenin, îl întrebă: „Dar tu, Ulianov, ce ai de gînd să faci?” Lenin răspuse că în fața lui se află un singur drum — drumul luptei revoluționare. Astfel, începînd de la vîrsta de 17 ani, V. I. Lenin și-a închinat, în întregime viața, cauzei clasei muncitoare, luptei împotriva exploatații omului de către om.

Anul 1893. Lenin vine la Petersburg —

centrul politic al Rusiei. Aici, datorită cunoașterii profunde a marxismului, artei de a aplica aceste cunoștințe la situația economică și politică a Rusiei, credinței nestrămătate în victoria clasei muncitoare, el devine conducătorul recunoscut al marxștilor din Petersburg.

despre pace” semnat de Lenin la 25 Octombrie 1917. La baza statului sovietic a fost pusă politica de pace. Nelncetat, de atunci și pînă în zilele noastre, poporul sovietic a continuat în mod neabătut această politică. Tabloul picturii Serov îl arată pe Lenin decretînd puterea sovietică.

Revoluția din Octombrie a triumfat! Începe perioada construcției pașnice. Lenin și Stalin elaborează planul reconstrucției țării pe baze socialiste. Iată un tablou care înfățișează pe Lenin și Stalin discutînd planul de electricizare a țării. Deducînd tabloului, o hartă mare a U.R.S.S. Pe ea se aprind rînd pe rînd luminițe care reprezintă centralele electrice în funcțiune: ...anul 1920—40 centrale electrice. ...anul 1930—110 centrale electrice. ...anul 1954 — Prima centrală electrică acționată pe bază de energie atomică.

O cameră a muzeului este aranjată așa cum era cabinetul de lucru al lui Lenin la Kremlin. O masă de scris masivă. Multe cărți pe rafturile ce acoperă peretii. Cîteva hărți. O masă lungă, acoperită cu postav roșu, cîteva fotolii și scaune. Aici, Lenin primea delegațiile de muncitori și pe reprezentanții partidelor comuniste.

„Vizitatorii pășeau în ultima sală a muzeului cu inima strînsă. Aici, totul vorbește de moartea lui Lenin. Fotografii, tablouri, înfățișează trenul care a adus corpul nelnsușit al iubitului conducător în gara Pavlețkaia din Moscova... N. Krupskaia la catafalcul lui Lenin... Muncitorii au venit să vadă pentru ultima dată pe acela care și-a închinat viața feteirii lor...”

Pe fond roșu, cu litere mari este scris jurămîntul partidului, rostit de I. V. Stalin.

Tot în această sală, printre scrisorile venite din toate colțurile lumii, printre scrisori semnate de Henri Barbusse și Martin Andersen Nexø, de Sun Yat-sen și țărănul coreean Ian-Bin-Huan, se află și scrisoarea lui Maxim Gorki, care sîrșește cu aceste cuvinte:

„Vladimir Lenin a murit. Dar continuații gîndirii și al voinei sale trăiesc. Trăiesc și lucrează cu atîta succes, cum n-a lucrat nimeni niciodată și nicăieri în lume.”

ILEANA ARDELEANU
Moscova, aprilie 1955

La uzina „Vladimir Ilici”

În sediul comitetului de întreprindere al uzinei „Vladimir Ilici” din Moscova, sînt expuse la loc vizibil documente „Din istoria uzinei”. Aici se poate vedea o fotografie a unei scrisori a lui V. I. Lenin, din preajma celei de a cincea aniversări a Marelui Octombrie.

„Dragi tovarășii! Regret foarte mult că o mică indispoziție mă silește să stau acasă chiar azi. Vă trimite cele mai fierbinți salutații și urări o prietelui meu de la cîmășă jubileu. Pentru următorii cinci ani, vă urez succes în muncă.”

Al dumneavoastră V. ULIANOV (LENIN)“
7.XI.1922

Sub scrisoarea se află expus un alt document: hotărîrea adunării muncitorilor ca uzina să se numească „V. I. Lenin”.
Cel de la uzină în mîntre bine pe genialul conducător și învîțător al oamenilor muncii din lumea întreagă, Vladimir Ilici a vizitat uzina de mai multe ori. Au trecut de atunci cîteva zeci de ani, însă amintirea întâlnirilor cu Vladimir Ilici se transmite din generație în generație, din tată în fiu și de la fiu la nepoți. Reprezentanții vechii gîrzi, veterani muncii — Gheorghii Gheorghievici Budanov, care azi e maestru, și Iakov Mihailovici Veselov, fost muncitor la uzină iar azi pensionar, povestesc adeseori celor mai tînari:

— În primul an al Puterii Sovietice — spune G. G. Budanov — uzina noastră era destul de mică: lucrau aici abia trei sute de oameni. Erau timpuri grele — război civil, foamete, distrugerii. Primeam ote o optime de funt de pline pe zi. Și iată că, la 28 iunie 1918, o veste îmbucurătoare străbătu secțiile: „A venit Lenin”. Eu eram pe atunci strungar. Mă dușei în grabă, împreună cu toți ceilalți muncitori la secția de grenade, care era mai spațioasă.

Am întâmpinat apariția lui Vladimir Ilici la tribună cu aplauze zgomotoase. Lenin ne chema să sporim producția de muniții pentru Armata Roșie. Vorbea simplu, pe înțelesul tuturor. Cuvintele lui ne-au înfăcărat. N-au trecut nici două săptămîni și începuserăm să fabricăm obuze.

— Ilici ne-a mai vizitat și la 30 august 1918, continuă Budanov. Atunci, Lenin ne-a vorbit despre greutățile pe care le înfrunta ținara Republicii Sovietice. Muncitorii îl ascultau cu răsuflarea tăiată și, la fiecare cuvînt al lui, în inimile noastre creștea încrederea în victoria și hotărîrea de a lupta.

Cînd, după cuvîntare, Lenin se dușe să se urce în automobil și toamă se oprî să vorbească cu o muncitoare, răsunară împușcături criminale ale socialist-revoluționarilor Kaplan. Iată, aici, pe locul acesta a curs singele conducătorului revoluției — arată Budanov.

In acele zile, muncitorii citeau cu multă înfîgurare comunicatele despre starea sînd-

ității lui Ilici. Nefermuriță ne-a fost bucuria cînd aflărdm că lui Vladimir Ilici îi era mai bine, se însănătoșea.

Curînd după însănătoșire Lenin ne-a vizitat iar uzina. Tîn mîntre că era prin noiembrie 1918. Cîteva muncitori făceau curățenie la intrare. Deodată, se apropie un automobil și din el coborî Vladimir Ilici. Mîna îi mai era încă în pansament. Muncitorii îl înconjurară pe Ilici și-l întrebă de sănătate. Lenin le-a mulțumit și i-a felicitat cu o prietel primet aniversării a lui Octombrie.

Colectivul hotărî să-l facă lui Lenin un cadou. Ne-am gîndit multă vreme ce anume să-i dăruim. Cîteva propuse să-l facem o brichetă. Hotărîrăm s-o lucrăm dintr-un obuz de tun. Curînd, bricheta a fost gata și o delegație de muncitori se dușe s-o dăruiesc lui Vladimir Ilici.

„Oricine trece pe lîngă uzină privește cu emoție monumental înălțat în amintirea marelui întemeietor al Partidului Comunist și al Statului Sovietic. Pini argintii împrejmuiesc piedestalul de granit roșu. Pe piedestal — care seamănă cu o tribună — este înălțat Vladimir Ilici pînă o cuvîntare. Corpul său este acoperit înaintea. Așa a rămas el în amintirea poporului.”

Alături, deasupra intrării într-o secție, se află o placă comemorativă. Pe ea, scrie:

„La 30 august 1918, în acest corp (la secția grenade) a vorbit la mîntreul uzinei (fostă Mihelson) Vladimir Ilici Lenin”.
Locurile istorice de la uzina „Vladimir Ilici” sînt nespus de dragi oamenilor sovietici. Aici, toate amintesc de lupta eroică a proletariatului, de primul an al tînărului Stat Sovietic, de Lenin cel vesnic viu. Colectivul uzinei cinstește cu sfîntenie memoria marelui conducător și învîțător al oamenilor muncii și păstrează cu grijă tradițiile sale revoluționare.

Poruncile lui Lenin prînd oiață prin munca eroică a colectivului. Marca uzinei „Vladimir Ilici” se poate vedea pe mîntre de motoare electrice pe care le produce azi uzina și care lucrează în alte uzine, în mine, în școlile petrolifere, la exploatare forestiere, în agricultură. Colectivul acestei uzine și al altor 13 întreprinderi fruntașe din Capitala Uniunii Sovietice au inițiat întrecerea pentru îndeplinirea înainte de termen a celui de al cincilea cincinal.

La 31 martie uzina a îndeplinit cincinalul. Tîra a primit de atunci un spor de produse în valoare de cîteva milioane de ruble.

Muncitorii înțeleg bine povăta lui Lenin în privința economiilor. În patru ani și trei luni, uzina a lucrat 35 de zile cu combustibil economic și 80 de zile cu energie electrică economică.

Acum, în cîntărea zilei de 1 Mai, colectivul uzinei și-a luat angajamentul să îndeplinească înainte de termen planul pe primele patru luni ale anului.

V. VASOV

„Scrisoare din Rusia”

A. SURKOV LENIN

Furtuna lui Octombrie-a aprins
In om puteri ascunde mai-nalnte.
De umeri, Lenin, simplu ne-a cuprins
Și ne-a privit în ochi, ca un părinte.

Atunci, în ale vremii depărtări
Lumina a pătruns, cu strălucire.
Parc-am citit ursita-niregii fără
Și-urșita noastră-n limpedea-i privire.

Căzuse de pe ochi un văl ușor
Și-o eră nouă licărea, prin ceață —
La fel cum unui trudec cîltător
Prin codri, îl răsărea marea-n față.

La fel, chemași de-naltul mesfirîit,
Chiar ce te n-au arpi încep să zboare.
Am înțeles atunci că s-a mplinit
Străvechitul vis al lumii muncitoare.

In romînește de PETRE SOLOMON

A. PROKOFIEV

Înima poporului

Avîntul n-î vîpale, n-î lumină
Și calcă pasul nostru, hotărît,
In fabrică, în orice uzină
Pe șchele, orl în mîna, șap pămint
Și peste tot, cu noi, în toi de luptă
E Lenin
pe-astă cale ne-ntrecuțit.

Și-acestei căi de-adîncă temelie
Partidu-i călăuză și mîndrie
Iar leninismul mare adevăr I-I,
Izvor de viață sufletului țării,
E înima poporului, el, Lenin,
Lumina generațiilor —
Lenin.
In romînește de PAVEL ULMU

Cum a scris Vladimir Ilici Decretul asupra pămîntului

V. BONCI-BRUEVICI

După ce armatele revoluționare bolșevice au cucerit Palatul de Iarnă și Vladimir Ilici, foarte turburat de înecetnea cu care acționaseră conducătorii noștri militari, a răsuflat în sfîrșit mai ușurat, s-a și dus, înconjurat de vechii săi prieteni politici, la sediința Sovietului din Petrograd de deputații ai muncitorilor și soldaților, care aștepta închelerarea evenimentelor.

Ar fi prea pușin dacă aș spune tunet, căci a fost ceva mult mai mare, cu adevărat zguduitor, — a fost un vînt de sîmțăminte omenești care a străbătut sala în clipa în care Vladimir Ilici s-a urcat la tribună. Ședința s-a deschis. Și din nou aclamații, și din nou strigăte și iarăși bucurie. In asemenea furtună și înfăcărare s-a desfășurat această vestită ședință istorică.

In sfîrșit, toate lucrările s-au încheiat și ne-am dus, noaptea tîrziu, să ne odînim la locuința mea. Mîncărăm cite ceva pe fugă, iar după cină am căutat să asigur tot ce era trebuincios pentru odihna lui Vladimir Ilici care chiar dacă era emoționat, era însă și foarte obosit. Cu greu am izbutit să-l conving să se culce în patul meu, într-o cameră micuță, separată, unde avea la îndemînă o masă de scris, hirtie, cerneală și o bibliotecă.

M-am culcat în camera vecină pe un divan și m-am decis să aștept doar atunci cînd m-am încredințat pe deplin că Vladimir Ilici adormise. Pentru mai multă siguranță am pus toate lîntșoarele, cirlișele și lacătele pe ușa din față, și mi-am pregătit revolverele, socotind că cineva „ar putea să spargă ușa, să-l aresteze, să-l omoare pe Vladimir Ilici; căci era doar prima noapte a noastră și ne puteam aștepta la orice!” Pentru orice întimplare am notat pe o hirtie toate telefoanele tovarășilor pe care le cîntoseam. Telefoanele de la Smolnîi, de la comitetele ralo-

nale muncitorești și sindicale, pentru ca să nu le uit cumva în învîlmășeală.

Vladimir Ilici stîntesese lumina în odaia lui. Am ascultat atent dacă doarme. Nu s-auzea nimic. Început să aștept și cînd eram gata să adorm de-a binelea am simțit lumina ce s-a aprins în odaia unde se afla Vladimir Ilici. L-am auzit sculîndu-se aproape fără zgomet din pat, deschînd încetîșor ușa ce da în camera mea și convîntîndu-se „că am adormit”, (bîntîștele că eu nu dormeam) s-a apropiat tîptil de masa de scris, s-a așezat pe scaun, a deschis călimara și s-a adîncit în lucru, deslîcînd pe masă niște hirtii.

Și, astfel, el scria, ștergea, citea, își făcea însemnări, iar scria și însîrșit pe semne că începu să bransorie pe curat. Se lumina de ziuă; dimineața tîrzie de toamnă a Petrogradului începea să devină cenușie, cînd Vladimir Ilici a stînt lumina și culcîndu-se în pat a adormit.

In zor, cînd trebuia să mă scol, am pus în vedere tuturor celor ai casei să umble încet, deoarece Vladimir Ilici a lucrat toată noaptea și prin urmare e foarte obosit. Dar, deodată, cînd nimeni nu se aștepta, el a apărut în cameră gata îmbrăcat, energic, proaspăt, voios, vesel și glumeș.

— Vă felicit, în prima zi a revoluției socialiste! — ne-a spus tuturor și pe fața lui nu se vedea pic de oboseală, parcă ar fi fost după un somn bun, pe cînd de fapt nu dormise mai mult de 2-3 ore după o zi de muncă grea, de 20 de ceasuri. Cînd ne-am pregătit să bem ceaiul, iar Nadejda Konstantinovna, care dormise la noi ieși și ea, Vladimir Ilici a scos din buzunar cîteva foi scrise curat și ne-a citit vestitul său „Decret asupra pămîntului”.

— Iată, doar să-l facem cunoscut, să-dăm publicității și să-l răspîndim larg! Să mai încerce el atunci să-l mai ia trapi-poi! Nu!... Glumesc. Nici o putere n-ar fi în stare să ia țăraniilor acest Decret și să înapoieze moșierilor pămîntul. Asta-i una din cele mai importante cuceriri ale revoluției noastre din Octombrie. Revoluția agrară va fi desăvîrșită și consolidată chiar azi...

Cînd cineva i-a spus că la fața locului vor mai fi multe neorînduiri cu pămîntul și multă luptă, el a răspuns numaidecît că toate acestea sînt fleacuri, că totul se va consolida, numai să fie înțeleasă și pătrunsă esența. Și începu să ne vorbească arătînd că acest Decret va fi foarte îndrăgît de țărani, pentru că la baza lui el a pus cerințele tuturor nevoilor țărănești transmise prin deputații lor, care s-au contopit în mandatele generale pentru Congresul Sovietelor.

— Și acolo au fost socialistii revoluționari. Uite, or să spună că am împrumutat de la ei, — observă careva.

Vladimir Ilici zîmbi.

— Lasă să spună. Țăranii vor înțelege împede că toate cerințele lor drepte noi le vom sprijini întotdeauna. Trebuie să ne apropiem de țărani, nemijlocit, să ne apropiem de viața lor, de dorințele lor. Iar dacă niște proști vor rîde, n-au decît să rîdă. Nicodată n-am avut de gînd să-dăm socialistilor revoluționari un monopol asupra țăraniilor. Noi sîntem partidul guvernamental cel mai de seamă și, după dictatura proletariatului, problema țărănească este problema cea mai importantă.

Ne hotărîsem în seara aceleiași zile să proclamăm la Congres acest Decret, să-l transcriem îndată la mașină și numaidecît să-l și dăm la cules la ziarele noastre pentru ca chiar a doua zi să fie publicat, precum și (după ce va fi fost acceptat) să-l trimitem imediat la toate gazetele cu propunerea de a fi publicat.

Atunci i-a venit lui Vladimir Ilici și ideea unui decret care să statornicească publicarea obligatorie în toate gazetele a tuturor hotărîrilor guvernului.

S-a hotărît ca Decretul asupra pămîntului să fie tipărit fără întîrziere în broșură, într-un tiraj de cel puțin 50.000 de exemplare și împărțit în primul rînd tuturor soldaților, care se întorc în sate, deoarece prin ei Decretul va ajunge mai curînd în masele cele mai largi. Acest lucru a și fost adus la îndeplinire în zilele imediat următoare.

Curînd după asta, am pornit pe jos spre Smolnîi și apoi ne-am urcat într-un tramvai. Vladimir Ilici strălucea de bucurie, văzînd ordinea perfectă de pe străzi. Lenin așteptase ca nerăbdare seara aceea în care după ce Congresul al II-lea al Sovietelor din toată Rusia aprobă Decretul despre pace, el citi cu deosebită claritate Decretul asupra pămîntului aprobat în unanimitate cu entuziasm de Congres.

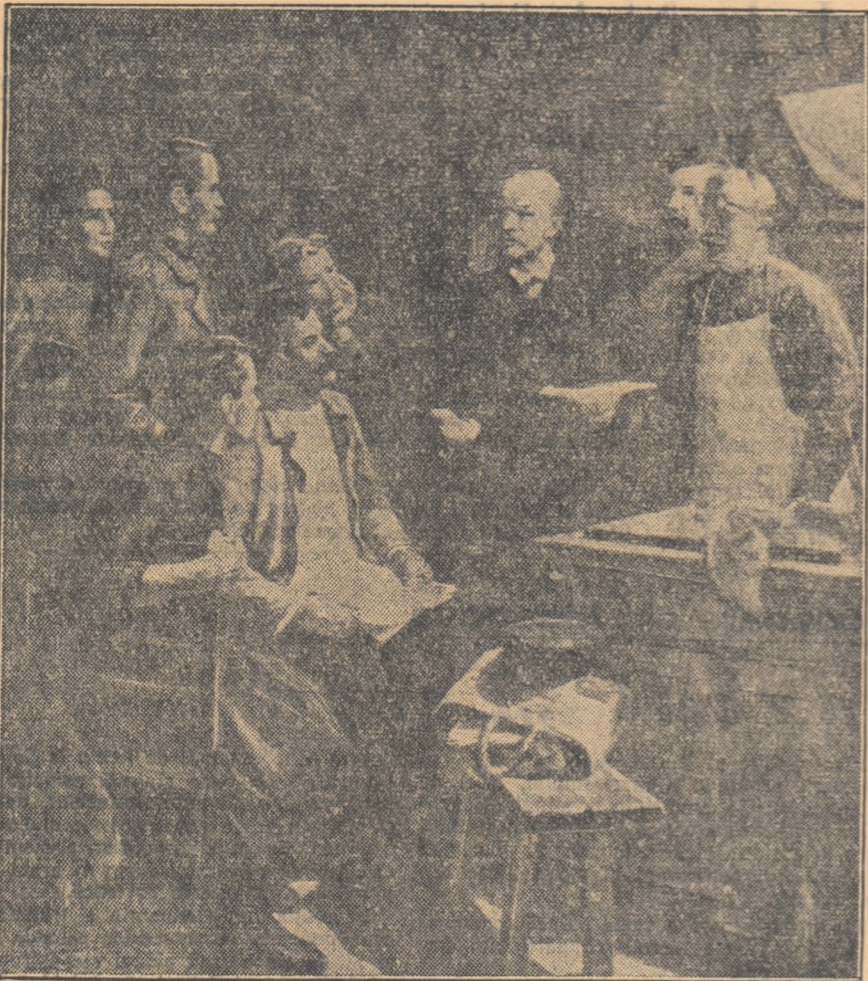
Indată ce Decretul fu aprobat, l-am trimis imediat prin curieri la toate redacțiile din Petrograd, iar în celelalte orașe prin poștă și telegraf. Ziarele noastre l-au tipărit, iar dimineața îl și citeau sute de mii și milioane de oameni; întreaga populație muncitoare l-a primit cu entuziasm. Burghezia spumega de furie și lătra în gazetele ei. Dar cine le dădea atunci vreo atenție? Numărul cititorilor lor descreștea.

Vladimir Ilici triumfa.

— Chiar și numai acest lucru, — zicea el, — va lăsa urmă în istoria noastră pentru mulți, mulți ani.

Epoca celor mai bogate creații revoluționare a început foarte reușit. Vladimir Ilici s-a mai interesat multă vreme, dorînd întotdeauna să știe cite exemplare din Decretul asupra pămîntului, în afară de gazete, au fost răspîndite printre soldați și țărani. Acest Decret a fost repetat de multe ori în broșură și a fost trimis gratuit în multe exemplare nu numai în orașele capitale de guvernare sau de județ, ci și în toate plășile din Rusia.

Decretul asupra pămîntului a devenit într-adevăr cunoscut de toți și, dealtmînteri, nicio lege n-a fost atît de larg răspîndită la noi ca această lege despre pămînt, una din legile fundamentale ale legislației noastre noi, socialiste, căreia Vladimir Ilici i-a dăruit atît de multă forță și energie și căreia i-a acordat o însemnătate atît de uriașă.

F. I. GOLUBOV

„Prima proclamație”

Era lîngă Nipru. In acel fînt fermecat sînt păduri de nepătruns, umede și întunecoase, vesnic verzi și pline de taine. Ele ascultă murmurul răsunător al izvoarelor reci și stau jalnice și mărețe ca o oștire.

Una din aceste păduri a fost înconjurată de nemși. Se zguduia de bubuitul tunurilor, fre-măta din toate ramurile ei și după fiecare lovitură gemea ca un leu puternic, dar rănit.

In pădure se ascundeau rămășițele vestitei companii a lui Karpenko, care pătrunsese în spatele frontului nemșesc și pricinuisse o sumedenie de necazuri încrezuților prusaci. Era a șaptea zi de cînd rezistau asediului neavînd nimic de ale gurii și nici muniții; erau răniți toți, fără excepție și stăteau culcați pe iar-bă fără să mai sperie în vreo minune. In jur erau nemși. Pe drumuri treceau intr-un tănt ne-întrerupt coloanele lor blîndate. Puteau să termine ușor cu cei nouă viteji, dar își continuau fără rost asediul, de parcă în fața lor nu era o pădure ci o fortificație.

Mult mai aveau de gînd să

Un dat de la LENIN

POVESTIRE
de S. GOLOVANSKI

tărăgăneze lucrurile zadarnic? Nemșii se temeau să intre în pădure. Își așezaseră tunurile din trei laturi, iar în a patra erau niște mlaștini fără fund, de netrecut, în care fînării puteau să-l mîncine de-a binelea pe om și unde umezeala nopții te pătrundea pînă la oase, iar mlaștina te putea îngropa de viu.

Răniții nu aveau nici o nădejde de scăpare. Cu mîntrele rînite, Karpenko alerga prin pădure, ca o fiară urmărită. Căuta zadarnic ieșirea din această capcană. Vedea și înțelegea totul destul de limpede și-i părea nespus de rău de acești oameni tîneri care pierdeau atîta sînge, care luptaseră cu vitejie alături de el dar care acum erau condamnați, nepuțincoși.

Și iată că odată, în zori, cînd nemșii încetaseră să mai tragă cu tunurile în pădure, ferm convînși că vitejii muriseră de foame și de răni, în depărtare se

auzi o trosnitură înceată și egală. Zgomotul, abia distinct la început, se apropie și deveni, în sfîrșit, destul de clar.

Erau pași: trosneau ramurile uscate sub picioarele unui om care mergea cu neabgare de seamă. Dar cine putea veni dintr-acolo, dinspre mlaștină, unde, s-ar părea, nu călcase vreo dată picior omeneș? Pe putea să caute acel om în pădure în care pentru oameni totul era pierdut?

Cartușii nu aveau. Ostași apucară cu mîntrele lipsite de sînge armele descărcate și se pregătiră să întîmpine oaspetele nepoșit. Dar de după copaci se ivi, pășînd încet o bătrînă și se îndreptă liniștită spre ostașii răniți. Un coș greu o trăgea spre pămînt, îndoind-o ca pe o tres-tie.

Bătrîna se oprî o clipă, răsuflă din greu, și porni iar. Se apropie de răniți, lăsă jos lega-tura cea grea și deslîcînd cu îndeminare un ștergar, întrebă:

— Sîntefi vii, băieții mamei?

— Vii... răspunse nehotărît Karpenko.

— V-am adus plîne și lapte... De la Lenin — spuse ea rupînd cu greu una din piîni.

— De la Lenin? — întrebă vorbînd aproape în cor, ostașii uimiți.

— De la Lenin, băieții, de la Lenin... Măcar că strănîi is pe la noi, dar Lenin e viu... Il alături de voi... — spuse ea cu deplină seriozitate și, turnînd un pahar cu lapte, îl întinse unuia din ei. Bea că e lapte dulce!

— Dar de unde ia Lenin lapte? — întrebă cu zîmbetul ștergar de altădată cel mai tîndr ostaș din companie, Țigan. — Ce, are vacile lui? — zise el rizînd tare...

— D'apoi cum s-ar putea fără vaci? — zise bătrîna aruncînd urma ei.

o cătătură nemulțumită spre Țigan — fîrește că-s ale lui.

Țigan tăcu, se linișți cu o băiețuș pedepsit. Ostașii beau laptele în tăcere, privind uimiți la bătrînica înruntată. Era o lîniște adîncă de vară și numai din cînd în cînd, prin stejari, se auzea strigînd o pasăre.

Și deodată, cu o seriozitate neașteptată, speriat parcă de gîndul uimitor ce-i venise, Țigan strigă:

— Păi Lenin e, pe semne, colhozul? — Acest gînd îl ului într-atît încît vîrsă jumătate din laptele din pahar.

Toți îl priviră pe Țigan. Bătrîna ridică și ea ochii și spuse:

— Colhozul, vezi bine... Măcar că neamul se plîmbă, dar Lenin la noi e viu. A ascuns vacile în tufăriș.

Și deodată, apucînd cu dibăcie coșul, bătrîna strigă aproape:

— Ajunge cu vorba. Acolo, lîngă mlaștină așteaptă moșneagul meu. Schimbați-vă de haine, și hal la ai noștri... Moșneagul meu o să vă ducă repede.

Și ostașii porniră, supuși, în urma ei.

Vladimir Ilici Lenin între copii, în 1922, la Gorki

Viața A. R. L. U. S.

Să pregătim temeinic seminariile de încheiere a cursurilor populare de limba rusă

Intre 5 mai și 1 iunie se vor desfășura seminariile de sfârșit de an ale cursurilor populare de limba rusă. Seminariile marchează un eveniment important în viața cursurilor populare, constituind un prilej de verificare a muncii depuse în răstimpul unui an de învățământ de către elevii, profesorii și organizatorii cursurilor.

În anul școlar 1954—1955, cele peste 10.000 de cursuri populare au fost frecventate de aproape 150.000 elevi. Pentru prima oară au fost organizate în acest an cursuri pentru avansați, care au cuprins 5240 de elevi.

Considerind îndrumarea învățământului limbii ruse ca o sarcină de seamă, organizațiile A.R.L.U.S., în marea lor majoritate, s-au străduit să asigure condițiile necesare bunei desfășurări a cursurilor populare. Comitetele regionale A.R.L.U.S., Galați, Arad, Stalin, Suceava, al Regiunii Autonome Maghiare ș.a. au reușit să asigure o îndrumare continuă a cursurilor, prin activizarea comisiilor regionale și raionale de coordonare, prin antrenarea unui activ de profesori care să urmărească desfășurarea procesului de învățământ.

În perioada pregătirii seminariilor recapitulative, care au încheiat prima etapă a activității cursurilor, comitetul regional Galați a antrenat un larg activ obștesc, organizat pe brigăzi, care a sprijinit activitatea cursurilor rămase în urmă. Comitetul regional Suceava a susținut pregătirea acestor seminariii alături de articole publicate în presa locală și prin emisiuni la stațiile de radioamplificare. O bună inițiativă a avut comitetul raional Roman, din regiunea Iași, care a organizat lecții deschise la cele mai bune cursuri din oraș, prilejuind un rodnic schimb de experiență pedagogică între profesorii invitați la aceste lecții. Asemenea măsuri au constituit un stimul pentru activitatea multor cursuri populare, contribuind la ridicarea frecvenței la lecții și la o mai temeinică pregătire a elevilor pentru seminariile recapitulative. Printre cursurile care și-au încheiat cu succes prima etapă a activității, se numără cele de la uzinele „30 Decembrie” din Arad, de la G.A.S. Lăslău Mic, regiunea Stalin, cursul de la Centrul Poligrafic din Craiova, de la gospodăria colectivă din Poiana Măre, raionul Calafat, și multe altele.

Din păcate, nu toate organizațiile regionale și raionale acordă toată atenția evenimentului învățământului popular de limba rusă. Unele comitete regio-

GH. MOTRICI
șeful secției învățământ popular de limba rusă, Consiliul General A.R.L.U.S.

nale ca: Bacău, Cluj, Oradea, desfășoară în această direcție o muncă mai mult de campanie. După ce-au organizat la începutul anului școlar o serie de cursuri populare, ele au considerat „sarcina îndeplinită”, lăsând ca activitatea cursurilor să meargă mai departe, multă vreme, fără vreun control ori îndrumare din partea organizației respective. Drept rezultat, unele dintre cursurile organizate nu s-au putut deschide din lipsă de profesori, iar altele și-au încetat activitatea după primele lecții. De asemenea, în pregătirea seminariilor recapitulative, unele comitete raionale din regiunile Timișoara, Cluj, Bacău, Oradea au dus o muncă birocratică. Ele au stabilit datele desfășurării seminariilor fără să cunoască realitatea de pe teren, fără ca în prealabil să se consulte cu președinții cursurilor sau cu responsabilii de cursuri. Acest lucru a făcut ca o seamă de cursuri rămase în urmă să nu aibă posibilitatea de a parcurge întreaga materie indicată, iar altele cursuri să fie nevoite să încheie seminariile la datele stabilite de comitetul raional, deși la acele date elevii nu erau pregătiți îndeajuns.

Ne mai despart puține zile până la data fixată pentru încheierea anului de învățământ popular de limba rusă. În această perioadă, organizațiile regionale, raionale, cercurile A.R.L.U.S. lichidând lipsurile care mai există în această direcție au datoria să asigure toate condițiile necesare încheierii în bune condiții a cursurilor populare de limba rusă. Întreaga experiență acumulată în decursul anului de învățământ trebuie folosită în scopul pregătirii cu seriozitate a seminariilor de sfârșit de an!

În primul rând, trebuie acordată toată atenția cursurilor rămase în urmă, îndrumându-le să intensifice ritmul predării, să organizeze consultații în scopul lămuririi problemelor mai grele. Pregătirea seminariilor de sfârșit de an cere o muncă mult mai susținută, atât din partea elevilor și profesorilor, cât și din partea organizatorilor învățământului limbii ruse, în special a comisiilor regionale și raionale de coordonare a cursurilor populare de limba rusă de pe lângă organizațiile A.R.L.U.S. În majoritatea regiunilor au avut loc

de curnd ședințe cu îndrumătorii cursurilor populare din cadrul comitetelor raionale. Cu acest prilej s-au luat în discuție măsurile ce trebuiesc întreprinse în vederea încheierii anului de învățământ. De asemenea, în ultima ședință a cercurilor pedagogice, profesorii de limba rusă care predau la cursurile populare au fost instruiți asupra sarcinilor ce le revin în această direcție. În momentul de față, de cea mai mare importanță este ca organizațiile A.R.L.U.S. să controleze felul în care sînt desfășurate în fapt măsurile luate, antrenând în această acțiune comisiile de coordonare a cursurilor populare de limba rusă. Totodată, este necesar să fie atras pe lângă fiecare comitet regional și raional un activ obștesc, mai ales din rîndul cadrelor didactice din învățământul de stat de limba rusă, care să îndrumări metodologic profesorii ce predau la cursurile populare.

Profesorii cursurilor vor fi îndrumați să concentreze atenția elevilor asupra problemelor principale ce vor forma obiectul discuțiilor în cadrul seminariilor, pregătind cu grijă participarea tuturor elevilor la aceste discuții. De asemenea, ei trebuie să acorde o deosebită atenție studiului individual al cursanților și ajutorării elevilor mai slabi.

Încheierea anului școlar trebuie susținută de o intensă muncă de propagandă. În acest scop, organizațiile A.R.L.U.S. trebuie să folosească mijloace variate cum ar fi: conferințe, articole în presa locală, emisiuni la stațiile de radioamplificare, articole la gazetele de perete ale întreprinderilor și instituțiilor, panouri cu fotografii ale elevilor frunțași ș.a.

Între 1 iunie și 1 iulie, după ce vor avea loc seminariile de sfârșit de an, în toate centrele raionale, și după aceea în centrele regionale, se vor organiza consfătuiri la care vor participa membrii comisiilor de coordonare a cursurilor populare de limba rusă, organizatori ai cursurilor și o seamă de profesori. Aceste consfătuiri sînt menite să prilejuiască o temeinică analiză a activității cursurilor populare de limba rusă în anul școlar 1954—1955 și să stabilească o serie de măsuri care să asigure condițiile necesare pregătirii cu succes a viitorului an școlar.

Comitetele regionale, raionale și cercurile A.R.L.U.S. au datoria să depună toate eforturile pentru a asigura desfășurarea cu succes a seminariilor de încheiere a cursurilor populare de limba rusă.

Drum larg noilor metode sovietice!

Partidul și Guvernul nostru acordă o grijă neobosită dezvoltării puternice a industriei grele și a ramurii sale conducătoare — industria constructoare de mașini — care constituie temelia temeliiilor dezvoltării tuturor ramurilor economiei naționale și a ridicării bineștiului a poporului.

Ing. ALEXANDRU IVANCENCO
locțiitor al ministrului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini

Industria noastră constructoare de mașini și-a revine acum sarcina să sporească producția de mașini pentru înzestrarea ramurilor industriei grele, a industriei producătoare de bunuri de consum și a agriculturii. Datorită dezvoltării sale puternice în ultimii ani, industria construcțiilor de mașini este pe deplin capabilă să îndeplinească aceste sarcini sporite. În întreprinderile constructoare de mașini, există acum un parc numeros și modern de mașini și agregate de înaltă tehnicitate. Încă la sfîrșitul anului trecut, valoarea utilajului din întreprinderile industriei metalurgice crescuse de 7,3 ori în comparație cu 1948. Problema importantă în momentul de față este folosirea cu deplină eficacitate a acestor tehnici îmbelsugate și moderne pentru a obține, pe această bază, o creștere sistematică și în ritmuri înalte a productivității muncii.

Una dintre direcțiile importante ale folosirii depline a tehnicii o constituie aplicarea pe scară largă a procedurilor tehnologice noi, înaintate.

În multe întreprinderi constructoare de mașini din țara noastră, a existat și există o preocupare atentă pentru însușirea experienței sovietice în ceea ce privește procedurile tehnologice înaintate. În aceste întreprinderi, aplicarea procedurilor tehnologice noi a constituit una dintre cheile succeselor în producție. De o îndreptățită popularitate se bucură în multe întreprinderi metoda Bikov-Bortkevici de așchiere rapidă a metalelor și metoda Kolesov de așchiere intensivă a metalelor. La uzinele de tractoare „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin, brigada de țalare rapidă a metalelor „8 Mai” din sectorul de uzină șasiu, a reușit ca, lucrînd la aceleași mașini și la aceeași piese, să obțină o creștere a productivității muncii numai în decurs de doi ani, cu 8—10 ore. La fabrica de mașini-unelte „Iosif Rângaheț” din Arad, aproape 500 de muncitori aplică metodele sovietice de așchiere rapidă și intensivă a metalelor. Aceasta a constituit desigur unul dintre factorii de sporire a producției și productivității muncii în această uzină care a reușit să-și îndeplinească sarcinile cincinalului încă în septembrie 1954.

La uzinele „Semănătoarea”, de pildă, constructorii de mașini agricole au introdus cu succes metoda lumării în ochile la piesele de mare serie. Numai într-un singur an, aplicarea acestei metode a permis creșterea productivității muncii în secția de turnătorie a uzinei cu peste 20%. În alte uzine ca, de pildă, la „23 August”-București, „Steagul Roșu”, „Orașul Stalin”, s-au făcut încercări încununată de succes pentru aplicarea forjării în matrice. Aplicarea acestei metode aduce, pe lângă o creștere importantă a productivității muncii, și economii mari de materiale, deoarece adausrile de prelucrare sînt foarte mici, unele piese putîndu-se obține direct sub forma finită.

Ceea ce este caracteristic pentru uzinele frunțașe din industria construcțiilor de mașini, este preocuparea de a folosi procedurile tehnologice noi, moderne, nu numai la lucrările principale, ci și la lucrările, în aparență, de mai mică însemnătate. La uzinele „Steagul Roșu”, de pildă, constructorii de autocamioane întim-

pinau anul trecut greuțăți în executarea unor șabre pentru fuzeta camionului, al căror material avea o structură pretențioasă. Cercetînd literatura sovietică de specialitate, printre care un studiu despre metalurgia pulberilor, colectivul uzinei a reușit să elaboreze o nouă tehnologie de fabricație a șabrelor, care dă rezultate excelente. Șabla fabricată în baza noii tehnologii au parcurs pînă în prezent 11.000 km, dînd deplină satisfacție în exploatare.

Trebuie să arătăm însă că în această privință mai sînt multe de făcut. În primul rînd, trebuie observat faptul că în unele uzine o serie de metode, deși sînt în general cunoscute, nu sînt aplicate de cît de un număr relativ restrîns de muncitori. La uzinele „23 August”-București, de pildă, la atelierele 1 și 2 ale secției mecanice, doar 10% din numărul strungarilor aplică metodele rapide de așchiere a metalelor. La întreprinderea „Menajul” din Cluj, doar 14% din muncitorii aplică procedurile tehnologice noi, iar la uzinele „7 Noiembrie” din Craiova, doar 25%. Un vechi proverb spune: „cu o floare nu se face primăvară”. În prezent, nu ne pot satisface realizările individuale oricît ar fi ele de răsunătoare — ale unuia sau a câtorva muncitori, în aplicarea metodelor tehnologice înaintate. Aceste realizări păstrează doar un caracter demonstrativ și nu influențează în mod hotărîtor indicii activității economice a întreprinderii. Numai dacă o metodă este însușită și aplicată pe scară cu adevărat de masă de către partea cea mai importantă a muncitorilor, numai atunci poate ea da în întregime roadele așteptate.

Dacă proporția muncitorilor care aplică regulările rapide și intensive de așchiere ar crește numai pînă la 50% din numărul lor total și dacă acești muncitori ar aplica aceste metode la numai 50% din lucrările executate, productivitatea muncii la operațiile de prelucrare mecanică ar crește, pe ansamblul secțiilor mecanice din întreprinderile constructoare de mașini, cu peste 20%. Evident, că o asemenea creștere a productivității muncii are o reală eficacitate, pentru că ea este echivalentă cu o producție suplimentară de mii de tractoare sau mașini-unelte sau vagoane de marfă grele. Pentru a putea folosi pînă la capăt marile avantaje economice ale aplicării proceselor tehnologice noi, se cere de pe o parte ca ele să fie introduse la toate întreprinderile și nu numai la cîteva, iar acolo unde ele sînt aplicate, să fie folosite de către toți muncitorii, nu numai de o parte din ei. Nu există nici un fel de bază obiectivă pentru ca turnarea în ochiile, care este aplicată la uzinele „Semănătoarea”, să nu fie aplicată și la alte uzine („7 Noiembrie”-Craiova ș.a.).

Un factor însemnat pentru extinderea metodelor sovietice noi în domeniul tehnologiei îl constituie îmbunătățirea muncii de popularizare a acestor metode și de largire a publicității rezultatelor obținute pe baza aplicării lor.

La uzina de tractoare „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin, s-a înfăptuit o modificare radicală a metodelor de tratament termic prin introducerea mai largă a călirii prin curenți de înaltă frecvență. Pe baza acestei metode productive de călire, productivitatea muncii la tratamentul termic a crescut de circa 4 ori, obținîndu-se totodată și o îmbunătățire a calității produ-

selor. Cunoașterea unor asemenea rezultate, popularizarea lor, poate și trebuie să devină un stimul puternic al generalizării aplicării metodelor tehnologice înaintate.

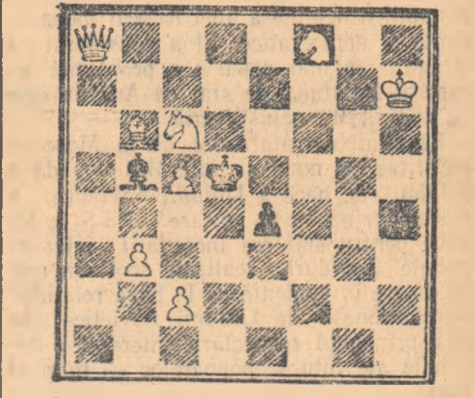
Extinderea aplicării metodelor tehnologice noi, înlocuirea unor anumite metode noi prin altele și mai noi, și mai productive, face necesară cunoașterea temeinică și operativă a tuturor cuceririlor științifice și tehnice sovietice. Trebuie spus că în unele întreprinderi, prețioasa comoară de materiale documentare trase din limba rusă, în special de către Institutul de Documentare Tehnică, este neutilizată sau insuficient folosită. Adevărat, lucrări valoroase zac în rafturile bibliotecilor. A cunoaște tot ceea ce este nou în tehnica și tehnologia producției, a aplica cu perseverență și curaj noul în tehnică, iată una dintre sarcinile de mare importanță ale cadrelor noastre tehnice.

Un rol deosebit în introducerea proceselor tehnologice noi au șefii de servicii tehnice și tehnologii din întreprinderi. Aceste cadre tehnice trebuie să elaboreze fișele tehnologice pentru fabricarea diferitelor produse, călăzindu-se în permanență după cerințele tehnologiei moderne. Cu mai multă fermitate trebuie urmărită introducerea și realizarea prevederilor din planul tehnic cu privire la procesele tehnologice noi.

Problema creșterii productivității muncii pe baza introducerii tehnicii noi și a folosirii ei pînă la capăt trebuie să constituie o preocupare de seamă a colectivelor întreprinderilor noastre. Cu sprijinul cercurilor A.R.L.U.S. și al cercurilor A.S.I.T. din întreprinderi, trebuie înfăptuit obiectivul de cea mai mare însemnătate al cunoașterii și studiului temeinic a literaturii sovietice de specialitate. Nici un efort nu trebuie preocupat pentru a face din aplicarea pe scară largă a tehnologiei noi, o armă puternică în lupta pentru creșterea și perfecționarea industriei construcțiilor de mașini — temelia dezvoltării întregii economii naționale și izvorul bineștiului a poporului muncitor.

Problema Nr. 4
E. LOPATINSKI
Mat în 2 mutări

(Controlul poziției: Alb: Rh7, Da8, Nb6, Cc6, Cf8, Pp.b3, c2, c5. Negru: Rd5, Nb5, Nh4, Pe4)

SOLUȚIA PROBLEMEI Nr. 2
Cele două probleme ale compozitorului sovietic A. Studențki au următoarele soluții:
I. — 1. Cg6! (interceptează diagonala nebulului și dă negrului posibilitatea de a muta) 1... Rc2 2. Cf4+Rc3 (sau c1) 3. Ce2 mat.
II. — (Cu pion negru la a5) 1. Cf3 a4 2. Nd3! c: d3 3. Te6 mat.

Din experiența sovietică în drenarea solurilor arabile

În lăturarea acumulărilor de apă excesive pe solurile arabile, de mare ajutor este oamenilor muncii din agricultură știința și experiența înaintată a oamenilor sovietici. O serie de lucrări de specialitate dau în această privință lămuriri folositoare. Prețioase sfaturi cuprind lucrarea lui V. S. Stankevič, „Drenarea pămînturilor agricole printr-o rețea de canale” (în limba rusă, ed. „Selhozgiz”, Moscova 1953).

Printre altele, autorul se ocupă de drenarea terenurilor agricole cu soluri argiloase, slab permeabile, cu tîmte mici care au fost copleșite de apă din precipitații abundente sau de scurgeri de pe terenuri mai înalte. Acumularea apei pe terenuri înțirizate înșămînțirile de primăvară și face ca semînțele să putrezească. Pentru a se înlătura surplusul de umiditate, trebuie secate apele de la suprafață, acumulînd și păstrînd apele în straturile neatinse de plug și mai uscate, îmbunătățind astfel solul precum și îndepărtînd apele din depresiuni închise prin

brazde de extracție sau cu ajutorul pompelor. În caz că apele de suprafață nu pot fi colectate prin aceste mijloace, în solurile stabile se fac drenuri-cirîți de-a curmîndu-șu terenului inundat, în direcția pantel, sau un sistem de drenuri-cirîți adînci de 0,6 m, și așezate la intervale de 10-15 m. În terenurile arabile și înșămînțite, se ține cu un plug pentru bălți brazde de extracție a apelor, care dau în înălțime de pantă maximă, de unde apa ajunge într-un canal colector sau într-un recipient de apă.

Autorul dă o serie de date privitoare la dimensiunile rețetelor de drenaj efectuate pe spații mari. El arată apoi bunele rezultate ameliorative ale drenării în terenurile argiloase grele, puțin spongioase: creșterea permeabilității față de apă și aer a orizontului arat și a celui neatinse de plug, sporirea acumulării de apă în sol, reducerea capacității de evaporare, ridicarea temperaturii și maturizarea solului pentru înșămînțirile, îmbunătățirea activității microorganismelor în

sol, accelerarea descompunerii substanțelor organice și sporirea capacității de asimilare a substanțelor nutritive. Îndepărtarea apelor de primăvară prin drenaje-cirîți și brazde temporare, efectuate în unele colhozuri din raionul Krasnoholmsk a dus la zvîntarea cu o lună mai devreme a arăturilor. În perioada vegetației culturilor, s-a menținut în sol o umiditate de 25-30%. Îndepărtarea apei din depresiuni prin brazde de extracție a asigurat recolte de secară de 25 chintale la hectar, în loc de 2-3 chintale, cit s-a obținut pe parcela neasată.

Autorul cărții descrie apoi măsurile pentru zvîntarea terenurilor cu soluri permeabile-nisipoase, cu gresle, cu turbă și altele. El recomandă amenajarea în astfel de împrejurări a unor canale-capcană sau a unor sisteme de canale-capcană sau drenuri, precum și alte măsuri agromeliorative, potrivite situației locale.

Lenin în scrisorile către rude

Disponem de o culegere completă de opere ale lui Lenin și de o literatură destul de vastă despre leninism (atît științific cît și de știință popularizată). Însă ca om, cu individualitatea sa puternică și multilaterală, Lenin a fost pînă în prezent descris într-o măsură cu totul insuficientă, sau aproape de fel.

Scrisorile trimise de Vladimir Ilici Lenin mamei sale — Maria Alexandrovna Ulianova, și surorii sale — Maria Ilici-nicna, care cuprind perioada 1894—1917, adică de la primii ani ai activității revoluționare a lui Vladimir Ilici și pînă la reîntoarcerea sa în Rusia după revoluția din februarie, înlătură parțial această lacună.

Din scrisori ne putem face, într-o oarecare măsură, o imagine asupra vieții lui Vladimir Ilici, asupra obiceiurilor sale, înclinațiilor sale, asupra atitudinii sale față de oameni etc. Spunem „într-o oarecare măsură”, deoarece aceste scrisori sînt departe de a fi o culegere completă a scrisorilor adresate de Lenin rudelor sale în perioada sus-amintită. În timpul frecventelor mutări dintr-un oraș într-altul, în timpul numeroaselor percheziții și arestări la care erau supuși cînd unul din membrii familiei noastre, cînd altul, percheziții și arestări oare care deobiceit însoțite de confiscarea corespondenței, foarte multe scrisori ale lui Vladimir Ilici s-au pierdut. De asemenea au fost dese cazurile cînd poșta a pierdut scrisorile, mai ales în timpul războiului imperialist. De aceea, uneori una și aceeași problemă se repetă în cîteva scrisori în șir. În afară de aceasta, scrisorile poartă pecetea regimului polițienesc din timpul țarismului. Cei drept, toată corespondența cu caracter politic (toate informațiile despre evenimentele revoluționare, despre viața partidului etc.) o duceam pe acele vremuri în mod conspirativ, scriînd cu cerneală simpatică printre rîndurile cărți-

Institutul Marx-Engels-Lenin-Stalin de pe lângă C.C. al P.C.U.S. va publica în curînd o culegere de amintiri despre V. I. Lenin, ale rudelor sale — A. I. Ulianova-Elizarova, D. I. Ulianov, M. I. Ulianova și N. K. Krupskala. Publicăm mai jos în rezumat amintirile MARIEI ILICINICNA ULIANOVA — „Lenin în scrisorile către rude”.

lor și revistelor, care erau trimise pe adrese străine, „nesuspecte”.)

Dar viața personală și activitatea revoluționară erau atît de strîns legate încît corespondența legală personală a avut, fără îndoială, mult de suferit. Din cauza regimului polițienesc eram nevoiți să rupem scrisorile.

Nu fără motiv Vladimir Ilici menționa într-una din scrisorile trimise surorii sale Maria Ilici-nicna, care se afla pe atunci în deportare la Volodga: „Este foarte greu ca în situația în care ne aflăm (tu și eu în special) să corespondăm așa cum am vrea...”

Scrisorile trimise de Vladimir Ilici direct pe adresa mamei, surorii sau fratelui său, nu cuprîndeau aproape nici un nume — acest lucru putea să provoace neplăceri perscanelor al căror nume ar fi fost menționat în scrisoare. Și, desigur, nu doream cîtuși de puțin să provocăm oiva neplăceri. În scrisorile lui Vladimir Ilici se înfîlțesc nume, și rareori nume de familie, numai ale acelor tovarășii sau cunoșcutii, ale căror legături cu noi erau cunoscute de poliție din diferite împrejurări (deportare comună din același motiv, frecventarea aceluiași institut de învățămînt etc.). În scrisori se mai menționează numele unor editori, librari etc. cu care Lenin întreținea numai relații de serviciu, în calitate de colaborator. Pentru a evita numele de familie al vreunor cunoșcutii mai mult sau mai puțin apropiați, cărora Vladimir Ilici voia să le comunice ceva, să le transmită un salut, el recurgea adesea, în aceste scrisori, la porecle și la indicații care aveau

o legătură cu un fapt sau un eveniment pe care-l cunoșteam. Așa, de pildă, Vladimir Ilici îl denumea „istoric” (avînd în vedere lucrările sale de istorie) pe I. I. Skvorțov-Stepanov, cu care întreținea într-un timp — prin intermediul lui A. I. și M. I. — o vie corespondență.

El trebuia să scrie ocolit și despre trimiterile de publicații ilegale, de corespondențe conspirative, de cărți, de scrisori scrise cu cerneală simpatică etc.

Din scrisorile lui Lenin ne putem face o imagine despre relațiile sale cu rudele și, într-o oarecare măsură, cu oamenii în genere. Cîtă atenție și grijă față de ei se simte în aceste scrisori! Vladimir Ilici era foarte atașat de rudele sale, în special de mama, și grija ca ei să-și fie mai bine, se întrezărește în toate scrisorile adresate ei direct sau altor membri ai familiei noastre. În scrisori el întreba mereu de sănătatea ei, „de locuință, dacă nu-i friguroasă”. „Sînt neliniștit — menționează într-o scrisoare trimisă mamei în 1909 — că aveți o locuință friguroasă... Mă tem să nu răciți... Nu s-ar putea instala într-un fel sau altul o sobiță de tablă?” Scrisorile sînt pline de sfaturi „de a se odihni așa cum trebuie în timpul verii”, „de a alerga mai puțin și de a se odihni mai mult, pentru a-și sănătoși” etc.

În mod deosebit s-a manifestat atenția lui Vladimir Ilici față de mama cînd era lovită de vreo furtună, iar asemenea furtuni erau atît de multe în viața ei! Cînd un membru al familiei noastre, cînd altul, era arestat sau deportat, Vladimir Ilici se îngrijea de el și îl ajuta să-și revină în viață. Și ea, cu toată vîrstă înaintată, trebuia iar și iar să umble dintr-o închisoare în alta pentru întreprinderi sau pentru a transmite ceva, să aștepte ore întregi pe coridoarele posturilor de jandarmi, cu sufletul mișnat, fiind adesea cu totul singură, deoarece copiii ei fuseseră lipsiți de libertate. Cit de neliniștit era Vladimir Ilici de soarta ei în aceste perioade și cit de rău îi părea că este departe de ea...

Vladimir Ilici Lenin a vrut întotdeauna ca mama să locuiască cu el și nu odată a chemat-o la el. Dar acest lucru era greu de realizat, între altele și fiindcă

mama era întotdeauna cu acei copii care aveau cel mai mult nevoie de ajutorul ei, iar în Rusia un asemenea ajutor era aproape întotdeauna necesar aceluia care avea de îndurat pedepsele polițienestii.

De aceea, în timpul primei și celei de a doua emigrări a lui Vladimir Ilici, ea a putut numai cîte o singură dată să plece pe timp scurt în străinătate ca să-l vadă. În 1902, mama a locuit o lună cu Vladimir Ilici și cu Ana Ilici-nicna, la Jougouville, în nordul Franței. Pentru a doua și ultima oară ea a reușit să-l vadă pe Vladimir Ilici la Stockholm unde e plecat împreună cu Maria Ilici-nicna în 1910 pentru a-l vedea pe el. Vladimir Ilici îi indica întotdeauna ruta precisă, o sfîșia și doarmă noaptea la hotel „ca drumul să nu o obosească prea mult”. La Stockholm, M. A. Ulianova a avut posibilitatea să asculte pentru prima și ultima oară o cuvîntare a lui Vladimir Ilici — roșită la o întînire a muncitorilor emigranți. Cînd am plecat, Vladimir Ilici ne-a condus pînă în port — pe bordul vaporului nu putea să vină, deoarece vaporul aparținea unei societăți rușești și Vladimir Ilici putea fi arestat. Îmi amintesc și astăzi expresia feței lui cînd o privea pe mama. Cîtă durere se vedea pe fața lui! Parcă ar fi simțit că aceasta era ultima sa întîlnire cu mama. Așa s-a și întîmplat. Vladimir Ilici n-a mai avut posibilitatea să se vadă cu rudele sale pînă la sosirea sa în Rusia, după revoluția din februarie, iar mama a murit cu puțin timp înainte de revoluția din februarie, în iulie 1916. Nouă nu ne-a parvenit prima scrisoare a lui Vladimir Ilici după ce a primit vestea morții ei. Nu s-a păstrat nici cea de a doua scrisoare. Dar îmi amintesc foarte bine că această pierdere a fost grea pentru el. Ilici a fost profund îndurerat și extrem de atent cu noi, care de asemenea eram deprimăți de moartea mamei.

Vladimir Ilici a acordat întotdeauna multă atenție surorilor și fratelui său, precum și lui M. T. Elizarov, interesîndu-se cum trăiesc, dacă se simt bine, dacă au salariu, dacă se odihnesc așa cum trebuie etc. El căuta să ne procure traduceri, trimițîndu-ne uneori pentru aceasta cărți străine, se interesa ce citim și cu ce ne ocupăm, ne chema să locuim cu el. Vladimir Ilici a manifestat o mare atenție și față de prieteni, îi întreba mereu cum trăiesc, îi ajuta prin toate mijloacele.

Astfel, el scria prefețe la traduceriile prietenilor săi pentru a înlesni editarea lor, și deci posibilitatea ca ei să-și câștige existența.

Vladimir Ilici putea pe atunci face declarații doar în presă — și aceasta într-un organ de presă care apărea odată la cîteva săptămîni și uneori la cîteva luni, și a cărui difuzare, ca și a broșurilor, era îngreunată la maximum. De asemenea, cîntărilor le putea rosti numai în mici adunări ale emigranților sau în cercurile de muncitori străini. Este explicabil că pentru Vladimir Ilici aceste posibilități erau extrem de reduse. Și dacă la începutul revoluției în Rusia, după cum povestea N. K. Krupskaja, producea impresia unui leu care se zbate într-o cușcă, atunci viața în emigrație și căderea de Rusia, în special în perioada războiului imperialist, nu era oare o cușcă ce nu-l permitea să se manifeste cu toată puterea în calitate de conducător, de tribun al poporului? El năzduia din tot sufletul spre o adevărată muncă, spre masele de muncitori, iar în loc de aceasta era nevoit să ducă muncă de lămurire cu 2-3 tovarășii, pentru a influența prin intermediul lor cercuții mai largi.

Doar rareori se strecura în corespondența legală furișă sa împotriva „oportunistilor josiici de cel mai odios tip”, împotriva „ultraplatitudinilor în legătură cu votarea creditelor” etc. Dar corespondența era riguros controlată de cenzură și e suficient să redăm fraze din scrisorile lui Lenin, care „atrăgeau atenția” agenților ohranei și jandarmilor și deveneau „probe materiale”, pentru a înțelege că altfel cît și rudele sale erau în acea vreme într-o situație cînd „le venea foarte greu să corespondze așa cum ar fi vrut”.

Deosebit de grea a fost pentru Vladimir Ilici cea de a doua emigrație.

Ajunșind la Geneva, după ce locuise la Petersburg și în apropierea lui, a suportat foarte greu reîntoarcerea în orașul unde locuise odinioară. „De cîteva zile zacem în această blestemată Geneva — menționează el într-o scrisoare adresată la 14 ianuarie 1908 lui M. I. — O localitate infectă, dar n-avem ce face. Căuțăm să ne acomodăm”. Și cu dîrzenia și energia sa, Vladimir Ilici se apucă de muncă, deoarece se putea „acomoda” în orice condiții. „Neplăcut a fost numai primul moment al mutării, ca o trecere de la ceva

mai bun la ceva mai rău. Dar acest lucru a fost inevitabil” — arată el în scrisoarea următoare adresată mamei. El ducea lipsă mai ales de materiale de literatură de care avea nevoie, de noțiuni și ziare, în timp ce la Petersburg avea posibilitatea să citească toate zărele și revistele, să urmărească ultimele știri.

Mai ales în ultimii ani de emigrație, Vladimir Ilici a resimțit în mod deosebit nevoia de a avea un salariu.

„În curînd vor dispărea toate vechile surse de existență și problema salariului se va pune deosebit de acut”. (14 decembrie 1915).

Cu cîteva luni înainte de revoluția din februarie, în toamna anului 1916, Vladimir Ilici a căutat să-și procure cărți pentru traduceri, să intre în corespondență cu editorii pentru publicarea lor. Dar Revoluția l-a „împiedicat”. Cit de neproductiv și-ar fi întreprins lucrările, dacă ar fi trebuit să-și irosască timpul pentru traduceri!

Acestea erau condițiile lui de viață în emigrație, cu puțin înainte de Revoluție. Departarea de Rusia, de masele de muncitori care erau năzuia să aibă întotdeauna legături directe, condițiile grele de existență în emigrație, deși energia și perseverența nu-l păreau pe Vladimir Ilici niciodată — toate acestea au dus la faptul că „neroiu să slăbit”, că întregul organism a fost zdruncinat.

Se resimte amărăciunea pe care a încredințat-o Lenin, atunci cînd într-o scrisoare din 15 februarie 1917 a relatat la primirea unui mandat din Rusia, o glumă a Nadejdei Konstantinovna: „Tu (Vladimir Ilici-M. U.) ai devenit, pasă-mi-te, un „pensionar””. În după această scrisoare în care îndărătul glumelor se întrezărește atît de limpede condițiile grele în care era nevoit să trăiască Vladimir Ilici înainte de Revoluție, a urmat o scurtă telegramă îmbrucătoare: „Sosim luni noaptea la 11. Comunicăți „Pravdei”. Ulianos!” Cu această telegramă s-a terminat viața în emigrație, și împreună cu ea și corespondența întreținută din străinătate cu rudele sale. Am mai primit două biletele lacrimice de la Vladimir Ilici, în timpul sursei șederii ilegale în Finlanda pe vremea guvernului Kerenski și pe vremea cînd Krilov amenința Petersburgul, în timpul marilor victorii din Octombrie.

1) Scrisorile erau adesea de obicei nu unei singure persoane, ci și celorlalți membri ai familiei care locuiau cel puțin în acea vreme, împreună — M. U.
2) Fără îndoială, în Rusia era cu neputință să păstrăm această corespondență, și numai o parte din ea s-a mai păstrat în copii făcute în străinătate. — M. U.

O nouă contribuție a Uniunii Sovietice la întărirea păcii în Europa

Opinia publică internațională a primit cu deosebit interes comunicatul cu privire la încheierea tratatelor dintre delegația guvernamentală sovietică și delegația guvernamentală austriacă care s-au desfășurat între 12—15 aprilie crt. la Moscova. Acest comunicat marchează un nou pas pe drumul întăririi păcii în Europa, demonstrând totodată că există posibilitatea rezolvării pașnice, prin tratative, a problemelor internaționale litigioase.

În urma tratatelor, care s-au desfășurat într-un spirit de prietenie, părțile au constatat că atât guvernul Uniunii Sovietice, cât și guvernul Republicii Austrie consideră că este de dorit încheierea cît mai grabnică a tratatului de stat privind restabilirea unei Austrie independente și democratice. Delegația austriacă a dat asigurări că, în spiritul declarației făcute în cadrul conferinței de la Berlin, în 1954, Republica Austriacă intenționează să nu adere la nici un fel de alianțe militare și să nu admită baze militare pe teritoriul său, să ducă la îndeplinire toate stăruirile și să ducă la îndeplinire toate obligațiile de pace și de independență.

Se știe că, deși au trecut zece ani de la terminarea celui de al doilea război mondial, problema Austriei nu a putut fi rezolvată pînă acum, și aceasta datorită politicii puterilor occidentale. În răstimpul întregii perioade de după război, Uniunea Sovietică a dus o luptă consecventă pentru soluționarea, pe cale pașnică și democratică a problemei austriece, cît și a altor probleme internaționale nerezolvate. În cursul îndelungatei tratative privind tratatul de stat cu Austria, guvernul sovietic a pornit de la faptul că încheierea unui astfel de tratat poate duce la restabilirea unei Austrie independente și democratice. O asemenea rezolvare a problemei austriece corespunde intereselor întăririi păcii în Europa și sarcinilor asigurării drepturilor naționale ale poporului austriac. La conferința de la Berlin a miniștrilor afacerilor externe ai celor patru puteri, guvernul sovietic a făcut la începutul anului 1954, o propunere cu privire la reglementarea problemei austriece. Totuși, din motive independente de Uniunea Sovietică, acordul cu privire la încheierea tratatului de stat cu Austria nu s-a realizat.

În august 1954, guvernul U.R.S.S. a propus convocarea unei conferințe la Viena a ambasadorilor celor patru puteri, cu participarea reprezentanților Austriei, în vederea examinării problemelor nerezolvate, legate de încheierea tratatului de stat cu Austria. Guvernul sovietic a insistat în repetate rânduri asupra sarcinilor restabilirii depline a unei Austrie independente și democratice. El a considerat că îndepărtarea mai departe a problemei încheierii tratatului de stat cu Austria este o desăvîrșire nejustificată.

Rezultatele tratatelor de la Moscova constituie o nouă și puternică dovadă a politicii de pace a Uniunii Sovietice, a eforturilor neobosite pe care U.R.S.S. le depune pentru slăbirea încordării internaționale. Acordurile realizate scot din nou cu putere în evidență că la baza relațiilor internaționale ale Uniunii Sovietice se află principiul respectării intereselor naționale ale tuturor popoarelor — mari și mici.

Partea sovietică și-a dat consimțămîntul cu trupele de ocupație ale celor patru puteri să fie retrase din Austria după intrarea în vigoare a tratatului de stat cu Austria — nu mai tîrziu de 31 decembrie 1955.

Guvernul sovietic a venit în întîmpinarea guvernului Austriei privind propunerile în probleme economice importante. Guvernul sovietic s-a declarat de acord să primească echivalentul sumei de 150 milioane dolari, prevăzută în articolul 35 al tratatului de stat, integral în livrări de mărfuri austriece. Guvernul sovietic a declarat, de asemenea, că este gata să soluționeze problemele transferării către Austria a bunurilor germane aflate în zona sovietică de ocupație, precum și o serie de

alte probleme economice. S-a ajuns de asemenea la un acord ca, în viitorul cel mai apropiat, să se înceapă tratative avînd drept scop normalizarea relațiilor comerciale între Austria și Uniunea Sovietică.

De asemenea, delegația sovietică a comunicat delegației austriece că Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S. a consimțit să examineze în mod favorabil rugămintea președintelui federal al Austriei, dr. Koerner, cu privire la înapoierea în patrie a austrieilor care își așează pedepse pe baza sentințelor pronunțate de organele judiciare sovietice.

Încheierea cu succes a tratatelor de la Moscova a trezit satisfacție în cercurile cele mai largi ale opiniei publice din toate țările care năzuiesc spre pace și colaborarea internațională. Popoarele lumii văd în încheierea tratatelor de la Moscova un nou pas concret pe calea tratatelor și a deslinderii încordării internaționale. Ele cer tuturor guvernelor, și în primul rînd guvernelor marilor puteri, cărora le revine o mare răspundere în actuala situație internațională, să dovedească prin fapte dorința lor de pace și înțelegere.

Ecourile sosit de străinătate arată că pînă și cercurile politice care de obicei fac totul pentru a dezinforma și denatura inițiativele de pace sovietice, nu au putut să nu recunoască de data aceasta însemnătatea rezultatelor tratatelor sovieto-austriece. Astfel, potrivit relațiilor corespondenților din Bonn al agenției United Press, un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe al Germaniei occidentale a făcut o declarație în care a caracterizat înțelegerea austro-sovietică „drept un pas extrem de important spre slăbirea încordării internaționale”. În același sens s-a pronunțat și Edgar Faure, șeful guvernului francez.

Nu trebuie să uităm însă că cercurile agresive, care urmăresc sporirea încordării internaționale, nu văd cu ochi buni orice inițiativă îndreptată spre salvarea păcii în lume. Aceste cercuri din Apus nu și-au ascuns nici de data aceasta nemulțumirea lor. Așa, de pildă, unele ziare britanice care reflectă interesele și punctul de vedere al cercurilor agresive și-au exprimat teama că acordul în problema tratatului de stat cu Austria va zădărnici planurile puterilor occidentale cu privire la înarmarea Germaniei occidentale.

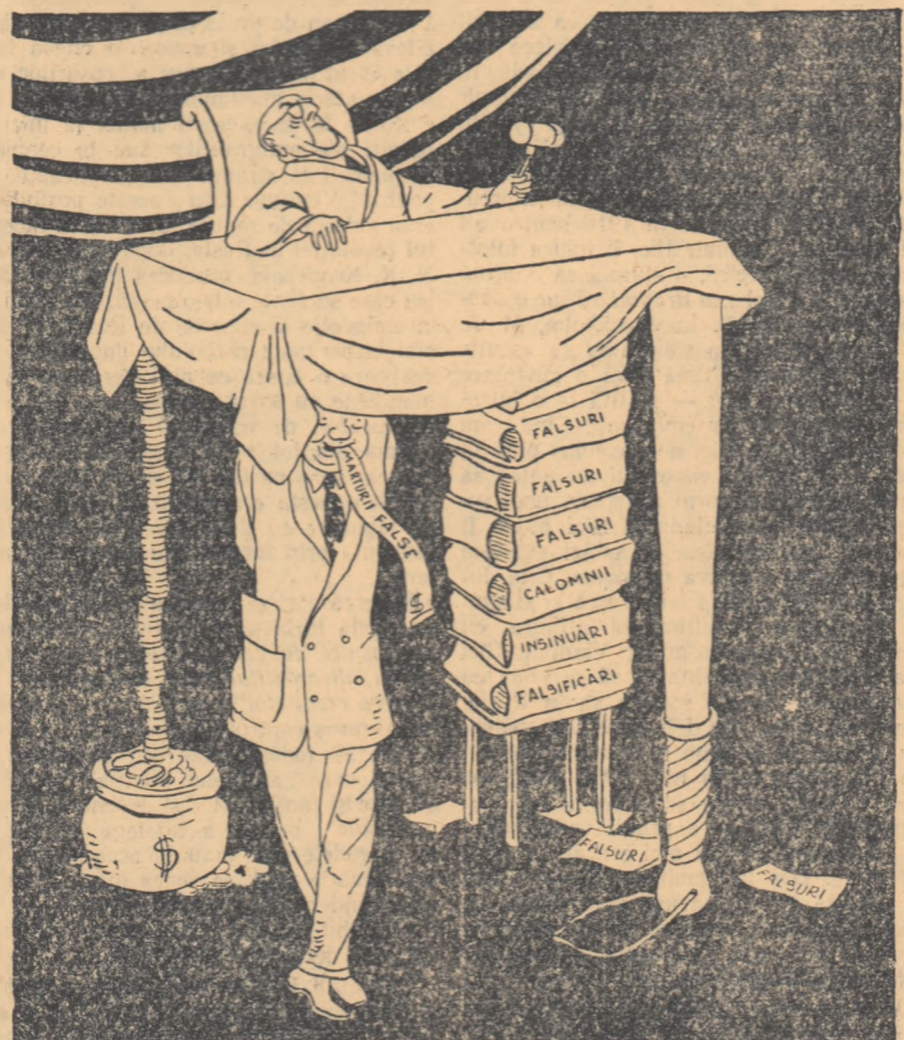
Într-un articol redacțional, ziarul „Scotsman” manifestă neliniștea cauzată de faptul că „Rusia dorește acum ca tratatul cu Austria să servească drept model pentru reglementarea problemei germane”. Ziarul își exprimă temerea că social-democrații vest-germani vor saluta favorabil o asemenea propunere și că situația lui Adenauer va deveni dificilă. „Nu există nici o siguranță — scrie ziarul — că acest plan nu se va dovedi a fi atrăgător și pentru Franța, care înclină să se teamă de Germania mai mult decît de Rusia”.

Oamenii iubitori de pace din întreaga lume au salutată însă cu satisfacție încheierea tratatelor sovieto-austriece. Ei își exprimă speranța că în prezent există posibilități favorabile pentru reglementarea problemei austriece, prin realizarea unei înțelegeri corespunzătoare între cele patru mari puteri și Austria.

Popoarele din lumea întreagă, care doresc fierbînt pacea, salută cu bucurie fiecare nouă contribuție spre deslindirea încordării internaționale, și își sporesc eforturile pentru a face ca spiritul tratatelor să triumfe.

V. DASCALU

Așa cum a arătat și recentul „caz Matusow”, justiția americană folosește, pe scară largă, în „procesele el anticomuniste”, șantajul, corupția, mărturiile false și calomnia, drept metode obișnuite.

Stilpii justiției americane

desen de B. Efimov

NOTE

Fratele cel mare și frații mai mici...

„Acțiunile militare au loc la granița țării numită Costa Rica. Răsculații dau loviturile neașteptate în Guatemala. În Panama a fost asasinat președintele. Există ceva comun în toate aceste acte de violență săvîrșite în America Centrală sau în regiunile învecinate?” — se întrebă cu prefăcută nalvitate William Ryan, redactorul de politică externă al agenției americane Associated Press.

Fără îndoială, există „ceva comun” — și mister Ryan găsește prea bine ce anume. Acest „ceva comun” constă în uneltirile specialiștilor americani în diversiuni internaționale, în amestecul grosolan al S.U.A. în treburile interne ale statelor Americii Latine. În atribuțiile lui, nu intră obligația de a mărturisi adevărata stare de lucruri. Dimpotrivă! Stăpînii

Il cer să abată atenția opiniei publice de la adevărata situație creată în America Latină, unde nemulțumirea față de acțiunile imperialiste americane crește cu fiecare zi ce trece. Și Ryan face pe naivul, sperînd că cititorii vor crede minciunile pe care le debitează.

El vorbește despre politica „incosecventă” și „periculoasă” a Americii Latine, despre „apartați opiniei publice”, despre uneltirile „comunismului mondial”. Dar cum stau lucrurile cu S.U.A.? „Statele Unite — afirmă Ryan — acționează cu multă băgare de seamă nevrînd să creeze impresia că ele ar ține cu una sau alta din părțile aflate în divergențe familiare cu țările lor mai mici. S.U.A. caută numai să obțină o stabilitate economică și politică...”

Popoarele Americii Latine

In plin ex mediu

Ziarul francez „Le Monde” a publicat, recent, o telegramă a agenției americane Associated Press, în care se arată că autoritățile din Guatemala au hotărît să întreprindă proces cetățenilor Olga Monson acuzată de... vrăjitorie.

Olga Monson va fi judecată pentru că „a făcut farmece” pentru a distruge pe actualul dictator al Guatemalei — Castillo Armas. Ea — cel puțin așa se spune în actul de acuzare — a pus la pînză intruchiplind, evident,

Cu adevărat o „panoramă”...

A apărut o carte în librăria americană. Ea este semnată de John Brown și poartă titlul: „Panorama literaturii contemporane a S.U.A.”. Pentru această ispravă, scriitorul a fost distins cu așa-numitul „Premiu al Criticii”. Interesant în această carte este exact

după părerea lui mister Brown, „nu este actual”. Mark Twain „cade ușor în banalitate, cînd încearcă să devină filozof”. Jack London, scriind primele două cărți de povestiri despre înălțurile din Nord, „și-a epuizat aproape toate forțele scriitoricești”.

Se cuvine amintit, în această împrejurare, faptul că, în 1943, pe vremea ocupației naziste s-a editat la Paris „Antologia poeziei germane”. Ea nu cuprinde nici o poezie a lui Heine și a altor poezi. Autorul prefeței, director al Institutului german de la Paris a arătat că... „unii poezi au fost omisi intenționat, deși cititorii francezi poate spera să găsească în carte operele lor. Aceasta s-a făcut în virtutea acelor principii care au devenit, în ultimul deceniu, limpezii în Germania și care au dat posibilitatea să se stabilească adevărata tradiție spirituală germană”.

Noțiunea de „tradiție spirituală” a fascismului autocrat este prefețe și „tradiția spirituală” a lui John Brown, coincident, după cum vedem, în întregime. Scotim de prisos să mai explicăm de ce această coincidență, nu-i firește, deloc întîmplătoare.

La Bandung

Bandung — pitorescu oraș așezat în regiunea apuseană a insulei Java — a atras, de multă vreme, prin minunatele lui priveliști și clima lui caldă, pe turiști. Dar niciodată pînă acum, acest oraș înălțat cu străzile lui curate, împodobite cu verdețea, n-a văzut abitația oaspeți. Cu câteva zile înainte de deschiderea Conferinței Asiei și Africii, toate camerele hotelurilor din Bandung au fost ocupate de delegații, de consilieri și de personalul auxiliar al delegațiilor celor 29 de țări participante. Și oamenii continuă să vină și să vină. Pentru ogozind lucrărilor celei dintîi conferințe a țărilor Asiei și Africii au venit sute de ziaristi, comentarii ai posturilor de radio, fotoreporterii, operatorii cinematografi.

În dimineața zilei de 18 aprilie, mil de locuitori ai Bandungului și numeroși oaspeți s-au îndreptat spre centrul orașului: la sala „Merdeka” — (în limba indoneziană „Merdeka” înseamnă „Libertate”). La orele 9 și 30 de minute a avut loc în „Sala Libertății” deschiderea solemnă a Conferinței țărilor Asiei și Africii. Cuvîntul de salut a fost rostit de președintele indonezian, Sukarno.

El a criticat politica puterilor coloniale, subliniind că colonialismul este un rău care trebuie smuls din rădăcinile. Delegații: a spus el, nu trebuie să creadă în declarațiile care susțin că colonialismul a devenit de domeniul trecutului. Acum, colonialismul se prezintă sub o nouă formă. Politica colonială este înfăptuită prin control exercitat de un mic grup de străini într-o țară sau alta.

„Nu, a declarat Sukarno, putem mobiliza toate forțele spirituale, morale și politice din Asia și Africa pentru cauza menținerii păcii. Securitatea păcii în întregime nu poate fi asigurată fără unitatea țărilor Asiei și Africii.”

Milioane de oameni din întreaga lume își îndreaptă privirile spre Bandung. Popoarele urează deplin succes conferinței, ele își exprimă speranța că participanții la această conferință vor aduce o contribuție practică la cauza întăririi păcii și securității generale. „Actuala conferință”, a declarat diplomatul indian K. M. Panikkar, constituie prima confirmare împiedică de dreptului populației Asiei și Africii de a-și rezolva singură problemele proprii.”

Tocmai din această cauză, însă, dusmanii păcii manifestă, în legătură cu Conferința de la Bandung, o vădită nervozitate. Din numeroase informații ale presei se vede că cercurile cîrmuitoare din S.U.A. și ale statelor dependente de ele intenționează să facă tot ce le stă în putere pentru a împiedica desfășurarea cu succes a lucrărilor conferinței, pentru a semăna suspiciuni și discordii în rîndurile participanților. În cercurile presei se atrage atenția că delegațiile unor țări „ce și îndreaptă privirile spre occident” au făcut, încă înainte de deschiderea conferinței, o puternică agitatie împotriva celor cinci principii ale existenței pașnice, recunoscute de cercuri lor mai largi ale opiniei publice nu numai în Asia și Africa, ci și din întreaga lume. Astfel, șeful delegației irakiene, Jamali, a declarat public că spiritul „neutralității”, propovădit pe baza celor cinci principii, „nu ar corespunde”, chipurile, „Chartei O.N.U.”. Alții au arătat că înainte ca cele cinci principii să fie adoptate drept noi legi ale conduitei în relațiile internaționale, „puterile comuniste trebuie...” să-și manifeste „buna credință” (?) deoarece premedie agresivității nu ar porni din partea S.U.A. și țărilor atrase de ele în blocul militar „S.E.A.T.O. și în alte blocuri ci din partea comunistilor” (?) Șeful delegației Filipinelor, Romulo, a declarat, încă în drum spre Bandung, că el „este gata să dea o ripostă oricui”, dacă se vor face auzite atacuri împotriva alianței cu occidentul.

Numerose fapte arată că de importante sînt pentru popoarele Asiei și Africii problemele ce se discută la Bandung.

Îmi vine în minte o convorbire interesantă pe care am avut-o în tren, între Diakarta și Bandung. Interlocutorul meu era un inginer indonezian.

„Noi, indonezienii, simțim tîndrî că prima conferință din istoria țărilor Asiei și Africii se ține în țara noastră, a spus el. Nădăjduim că se vor discuta aici problemele noastre arzătoare, că se vor adopta hotărîri importante privind progresul economic și cultural al țărilor noastre. La noi, a continuat el, este o situație grea. La fiecare 1.000 de muncitori numai cinci oameni au studii tehnice. Altelele — cîni ferale unde lucrez eu, reprezintă cea mai mare întreprindere industrială din Bandung — oraș care numără aproximativ 150.000 de locuitori. Tineretul indone-

zian este avid de cunoștințe, dar posibilitățile de a urma studii speciale sînt foarte limitate. Fostii noștri stăpîni nu numai că nu doresc să ne ajute, dar, dimpotrivă, caută, în fel și chip, să împiedice progresul nostru național.

Nu se poate să nu vedem, de pildă, că pozițiile cheie din comerț, din industria extractivă, din transport și agricultura Indoneziei se găsesc încă în mare măsură în mîinile străinilor. În special ale olandezilor și americanilor.

Noua Indonezie, ca și majoritatea țărilor din această regiune, care și-a cucerit de curînd independența politică, trece prin mari greutăți, rezultat al îndelungatei stăpîniri a colonialiștilor. Nu există încă o industrie modernă, sînt extrem de puține case de locuit. La Diakarta și în alte orașe indoneziane numai străzile principale, unde locuiesc străinii, sînt mai mult sau mai puțin amenajate. Îndepărtați-vă puțin de centru și veți vedea nenumerate cocioabe în care se adăpostesc marea masă a populației. Aici nu există nici conducte de apă, nici canalizare și nici lumină electrică.

Fără îndoială, indonezienii se străduiesc să-și creeze o industrie națională, să rezolve toate celelalte probleme importante din viața țării, dar aceasta constituie numai începutul unei munci intense ce trebuie desfășurată.

Una din aceste probleme arzătoare este problema pămîntului. Cele mai bogate pămînturi ale țărilor din Asia și Africa, care pot da două-trei recolte pe an, aproape că nu sînt lucrate. Avionul nostru a zburat pe o distanță de zece sau sute de kilometri, ci de mii de kilometri deasupra unor pămînturi de care niciodată nu s-a atins mîna omului. Principala cauză este aceea că pămîntul nu aparține de obicei aceluia care-l muncește. El se mai află încă în stăpînire străinilor sau a unui pumn de bogătași băștinași interesați în menținerea orînduirii feudale și a exploatarei crîncene a țărănilor.

Nu este de mirare că presa americană, engleză și olandeză își exorimă, în articolele consacrate Conferinței de la Bandung, o neliniște vădită că, la Conferință, se va ridica problema reformei agrare. Washington și Londra consideră că acesta ar fi „o răzvrătire” a Asiei împotriva occidentului, dar cercurile băștinașe orînduiesc altfel. Aici, mulți înțeleg că fără reforma agrară, în urma căreia agricultura va primi pămînt, nici nu poate fi vorba de lichidarea mizeriei și foametei.

„Pe aeroportul din Karaci am discutat cu un muncitor.

— În timpul celui de al doilea război mondial am fost pe front. — mi-a spus el. N-am fost rănit, dar după ce m-am întors din război m-a fost dat să primesc două răni grave, privit-lei! (Și își ridică în aceeași clipă cămașa). Din cauza acestor răni, am stat 7 luni în spital. E-m-au fost făcute de trei soldați americani, cărora li s-a părut că nu sînt deșul de respectuoși. Vreau ca ei, americanii, să plece din țara noastră și din întreaga Asia. Așteptăm de la Conferința de la Bandung ca ea să-și spună cuvîntul împotriva colonialismului, pentru apărarea păcii în Asia.”

N. SMETANIN

Apropiatele alegeri parlamentare din Anglia

Primul ministru britanic, Eden, a anunțat că, la 6 mai, va fi dizolvat actualul parlament, iar la 26 mai vor avea loc alegeri parlamentare. „Situația dinlăuntrul țării ca și aceea de peste hotarele ei în ce privește viitorul politic este nefavorabilă din punct de vedere al influenței noastre în problemele internaționale. Ea este nefavorabilă pentru comerț și, în multe privințe, provoacă instabilitate!” — a declarat Eden, referindu-se la recente schimbări făcute în guvernul englez. Cu alte cuvinte, noul premier speră ca, în urma alegerilor, să-și întărească pozițiile. Conservatorii vor căuta să obțină un spor de locuri în noul parlament — și acest lucru se poate realiza fracțiunii laboriste. În acest scop a și fost făcută reorganizarea circumscripțiilor electorale din țară. Liderii conservatori consideră că această măsură, în special, le va asigura un plus de 12 pînă la 20 locuri în noul parlament.

Nu este de prisos să mai amintim, în legătură cu aceasta, că partidele care luau în mîna frînile puterii în Anglia obțineau de obicei minoritatea voturilor în alegeri. În cursul ultimilor 40 de ani, cu excepția perioadei 1931—35, conservatorii sau laboriștii s-au datorat venirea la putere unor anumite metode electorale, și nu adevăratei manifestări de voință a maselor largi populare. Cu toate că, în precedentele alegeri conservatorii au obținut mai puține voturi decît laboriștii, ei au reușit să intrunească în Camera Comunelor un număr mai mare de reprezentanți.

Alegerile în noul parlament se vor ține

cu 18 luni înainte de expirarea termenului. Ziarele scriu, în legătură cu aceasta, despre „alegeri galop”. Cauza acestei grabe constă în faptul că situația economică a Angliei, care se normalizase întrucîtva în prima jumătate a anului trecut, a început din nou să se înrăutățească. Liderii conservatori se tem, nu fără temei, că, în curînd agravarea greutăților economice, mai ales în ce privește balanța de plăți, va atinge proporții menite să de submineze posibilitățile de reușită. Din aceeași cauză, guvernul laborist a procedat și el — în toamna anului 1951 — la dizolvarea, înainte de termen, a parlamentului.

Presă subliniază, de asemenea, și faptul că liderii conservatori speră să folosească lupta din sinul partidului laborist, dintre conducerea de dreapta și membrii de partid de rînd, pentru a-și asigura un cîmp favorabil în alegeri.

Rezultatele obținute de partidul conservator în timpul cît el a deținut frînile puterii nu satisfac poporul englez. Altfel, la putere a lui Churchill ca prim ministru este legată pentru englezii de rînd de o serie de hotărîri nepopulare — ca ratificarea de către Anglia a acordurilor de la Paris, sancționarea „strategiei atomice” americane, intensificarea cursei înarmării largi populare. Cu toate că, în precedentele alegeri conservatorii au obținut mai puține voturi decît laboriștii, ei au reușit să intrunească în Camera Comunelor un număr mai mare de reprezentanți.

Alegerile în noul parlament se vor ține

cu 18 luni înainte de expirarea termenului. Ziarele scriu, în legătură cu aceasta, despre „alegeri galop”. Cauza acestei grabe constă în faptul că situația economică a Angliei, care se normalizase întrucîtva în prima jumătate a anului trecut, a început din nou să se înrăutățească. Liderii conservatori se tem, nu fără temei, că, în curînd agravarea greutăților economice, mai ales în ce privește balanța de plăți, va atinge proporții menite să de submineze posibilitățile de reușită. Din aceeași cauză, guvernul laborist a procedat și el — în toamna anului 1951 — la dizolvarea, înainte de termen, a parlamentului.

Presă subliniază, de asemenea, și faptul că liderii conservatori speră să folosească lupta din sinul partidului laborist, dintre conducerea de dreapta și membrii de partid de rînd, pentru a-și asigura un cîmp favorabil în alegeri.

Rezultatele obținute de partidul conservator în timpul cît el a deținut frînile puterii nu satisfac poporul englez. Altfel, la putere a lui Churchill ca prim ministru este legată pentru englezii de rînd de o serie de hotărîri nepopulare — ca ratificarea de către Anglia a acordurilor de la Paris, sancționarea „strategiei atomice” americane, intensificarea cursei înarmării largi populare. Cu toate că, în precedentele alegeri conservatorii au obținut mai puține voturi decît laboriștii, ei au reușit să intrunească în Camera Comunelor un număr mai mare de reprezentanți.

Alegerile în noul parlament se vor ține

cu 18 luni înainte de expirarea termenului. Ziarele scriu, în legătură cu aceasta, despre „alegeri galop”. Cauza acestei grabe constă în faptul că situația economică a Angliei, care se normalizase întrucîtva în prima jumătate a anului trecut, a început din nou să se înrăutățească. Liderii conservatori se tem, nu fără temei, că, în curînd agravarea greutăților economice, mai ales în ce privește balanța de plăți, va atinge proporții menite să de submineze posibilitățile de reușită. Din aceeași cauză, guvernul laborist a procedat și el — în toamna anului 1951 — la dizolvarea, înainte de termen, a parlamentului.

Presă subliniază, de asemenea, și faptul că liderii conservatori speră să folosească lupta din sinul partidului laborist, dintre conducerea de dreapta și membrii de partid de rînd, pentru a-și asigura un cîmp favorabil în alegeri.

Rezultatele obținute de partidul conservator în timpul cît el a deținut frînile puterii nu satisfac poporul englez. Altfel, la putere a lui Churchill ca prim ministru este legată pentru englezii de rînd de o serie de hotărîri nepopulare — ca ratificarea de către Anglia a acordurilor de la Paris, sancționarea „strategiei atomice” americane, intensificarea cursei înarmării largi populare. Cu toate că, în precedentele alegeri conservatorii au obținut mai puține voturi decît laboriștii, ei au reușit să intrunească în Camera Comunelor un număr mai mare de reprezentanți.

Alegerile în noul parlament se vor ține

In citeva cuvinte

● În căutarea de cadre „de nădejde” pentru wehrmacht, Bonn-ul își îndreaptă privirile spre Austria, că doar și acolo sînt ofițeri hitleristi „cu o prețioasă experiență în Orient”. Agenția germană A.D.N. transmite că „departamentul Blank” a recomandat foștilor ofițeri să intre în corespondență cu austrieții alături de care au slujit în armata fascistă. Această „corespondență prietenească” trebuie să usureze recrutarea de austrieți pentru wehrmachtul din Germania occidentală.

● După cum arată revista „Worlds News” din cele aproximativ 700.000 accidente de muncă care au loc anual în Anglia, 250.000 sînt în minele carbonifere; aproximativ 700 mineri își găsesc anual moartea din această cauză. La aceasta trebuie adăugat că bolile profesionale sînt larg răspîndite în rîndurile minerilor, un mare număr dintre ei fiind bolnavi în special de silicoză.

● Într-un comunicat al așa numitei „Organizații europene pentru cooperarea economică” (organizație creată pe baza „planului Marshall” — N.R.), este scoasă în evidență criza prin care trece industria textilă a țărilor Europei occidentale. Industria textilă a Europei occidentale — arată comunicatul O.E.C.E. — este prinsă într-un fel de cerc vicios. Dacă situația actuală va continua fără a se face ceva pentru a o schimba, ea riscă să ducă în cele din urmă la dispariția treptată a unei părți considerabile a industriei textile, producătoare de articole destinate consumului larg.

● În ziarul austriac „Arbeiterzeitung” se poate citi: „În prezent, în Germania occidentală și în Berlinul occidental există 732 de organizații militare și paramilitare. Toate aceste organizații sînt unificate în trei mari corporații: „Unitatea soldaților germani”, „Kriegsheuserbund” și „Casa de ofițeri”. Conducerea cîtorva uniuni este exclusiv nazistă”.